

NIEUWE AVONTUREN

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE WOESTIJNBRUID

N° 2295

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE WOESTIJNBRUID

HOOFDSTUK I

IN EEN ACHTERBUURT VAN CAIRO

Mochten in noordelijke landen de eerste boden der lente nog steeds op zich laten wachten, nadat een bedrieglijk vertoon van uitlopende heesters en bloeiende planten de naar warmte snakkende mensheid een rad voor de ogen had gedraaid, en aanstonds weer gevolgd was door een periode van hagel, ijs en sneeuw, in het zonnige Cairo was het seizoen op zijn hoogtepunt, stroomden nog iedere dag de toeristen binnen en kon zelfs de kouwelijkste gast op het grote terras van het wereldberoemde Hotel des Anglais genieten van een met zoete lentegeuren bezwangerde lucht.

Nog zelden had de stad aan de Nijl een zo grote toevloed gezien van toeristen.

En zo zaten dan elke dag aan de uitgang van de stad, bij het begin van de laatste weg, die doorheen naar de woest-

tijn naar de voet der piramiden leidt, scharen in het wit geklede, bruine leeglopers, want het schijnt wel dat een Egyptenaar nooit iets te doen heeft en kan bestaan van de lucht, die met hun zwarte ogen in hun onbeweeglijke gezichten die troepen nastaren, die daar henen trekken, gezeten op kleine ezeltjes, kreupele paarden, die onmogelijk meer op hol zouden kunnen slaan, zelfs al zouden zij er de lust toe voelen, kamelen, maar ook wel in aftandse kleine auto's, en afschuwelijke lelijke motorbussen, die vloeken met de omgeving.

Zij zitten daar uren achtereen, neergehurkt in de schaduw van een witgepleisterde muur, kauwend op een strootje, somtijds spelend met dominostenen maar altijd dadelijk met dit spel ophoudend, wanneer er weer een nieuwe karavaan verschijnt in het veld.

Het was in een tijd, dat auto's zo goed als niet meer te huren waren, want alles wat wielen had en zitplaats bood, was in beslag genomen.

Nu staat daartegenover dat er in de buurt van Caïro niet heel veel met een auto te rijden valt, tenzij men zich noodzakelijk bijna in een volkomen rechte lijn uit.

Wij zeggen noodzakelijk, want wie Egypte zegt, die zegt Nijl.

Dit geldt althans voor de Europeanen. De Nijl is de voedster van het land, zij maakt Egypte ter weerszijden van haar bedding over een afstand van enige mijlen vruchtbaar, zij heeft slechts weinig zijrivieren, waarvoor hetzelfde geldt, en voor het overige is Egypte weinig meer dan een zandvlakte, waarop zich hier en daar geweldige gebergten verheffen, waarin zelfs de Engelsen niet gaarne de voet zouden zetten.

Het seizoen begon echter reeds ten einde te lopen, op het einde van maart, en over een maand zou het reeds zo warm zijn, dat het reizen tot een plaag werd.

Maar er waren te Caïro drie mannen, die zich van al die drukte en die volte van hotels weinig hadden aangetrokken.

Die drie waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Raffles had connecties over bijna de gehele wereld, en hij had ze speciaal in deze eigenaardige stad, met haar westerse en haar oosterse wijken, haar duistere steegjes, en haar marmeren paleizen, haar ondeugd en haar schoonheid.

En zo kende hij hier een man, een oude Arabier, die hem blindelings was toegedaan, ofschoon deze zeker nooit met zekerheid geweten heeft, wie de man was, aan wie hij zijn vriendschap bewees. Deze grijsaard zorgde er voor, dat Raffles, telkens als hij kwam, zijn intrek kon nemen in een klein huis, ongeveer op de grens van de westerse en de inlandse wijk. Zodra Raffles zich gemeld had was er een jongen ter plaatse met schitterende, zwarte ogen in een altijd lachend, bruin gezicht, die in opdracht had alles te verrichten wat de Meester hem zou gelasten.

De knaap, die Raffles thans bediende, scheen een vermaak te scheppen in zijn werkzaamheden en was, zoals men dat noemt, niet van hem weg te slaan. Hij haalde de bedden af, hetgeen overigens niet veel arbeid vereiste, want deze bestonden slechts uit een vrij harde rustbank, met een enkel laken en een wollen deken, en omgeven door een kooi van gaas, tot afwering van de muggen, hij kocht brood en boter, hij zorgde voor vruchten, kalabaspeperen, ananassen, heerlijke meloenen, en druiven zo groot als pruimen, hij deed allerlei boodschappen, en dat alles terwijl zijn ogen voortdurend lachten, en zijn witte tanden blonken tussen zijn rode lippen.

Ja, het was zo: Joessoef Ali had zeer veel schik in zijn leven.

Het was op een wonderschone ochtend vlak na het zeer eenvoudig ontbijt, dat bestond uit tarwebrood, radijsjes en een paar eieren, bespoeld met thee, toen Brand, zijn pijp stoppend, en zich achterover werpend in zijn gemakkelijke ligstoel, op zachte toon vroeg:

— En nu zou ik toch tenslotte wel eens willen weten, Edward, wat het doel is geweest van deze vrij plotselinge reis naar Egypte.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar liet zijn grijze ogen dwalen over het kleine marktplein, waaraan het huisje van Ben Meker, de oude Arabier gelegen was, en waar het op dat ogenblik krioelde van zakenlieden in hun schilderachtige gewaden.

Toen antwoordde hij langzaam:

— Ik had wat verandering en afleiding nodig, Charles. Ik geloof niet dat ik een bepaald doel had. Ik had behoefte aan afwisseling en verstrooiing.

Maar de jongeman had toch gemeend, dat Raffles een doel nastreefde, toen hij speciaal Caïro aanwees als verblijfplaats voor enkele weken.

Raffles had echter volstrekt geen aanstalten gemaakt, om een of andere coup voor te bereiden, dus daarin kwam hij bedrogen uit, want de Gentleman-Inbreker deed volstrekt niets van die aard, en lulerde integendeel op een wijze, die de bewondering had van Brand en ook zijn volmaakte instemming.

Reeds hadden zij de piramiden bezocht, en zwerftochten gemaakt in de omtrek, nu eens op de rug van kamelen, ook wel te voet, maar meestal gezeten op hun snelle Arabische paarden, die zij dadelijk na hun aankomst voor geruime tijd hadden gehoord.

Ook zij waren wel eens van die troepen opgejaagde toeristen tegengekomen en als Brand dan wel eens verstolen wilde lachen, zei Raffles ernstig:

— Lach niet, amice. Die lieden zijn tevreden, naar het schijnt, met wat men hun aanbiedt, en zij hebben waarschijnlijk niet genoeg geld, om op hun gemak al deze wonderen te bekijken, zij moeten zich wel tot kudden verenigen, en die worden nooit heel erg zachtzinnig behandeld. Hoe meer kijkers de gidsen in één dag weten te verwerken, hoe meer « baksjish » zij krijgen en dat is voor hen natuurlijk het hoofddoel. Wij kunnen niet verlangen dat zij net zoveel belang stellen in die piramiden die zij van hun geboorte af zien, als wij westerlingen.

Zo waren vier dagen verstreken, in een zalig nietsdoen, hetwelk Brand de hemel toescheen, een waar paradijs, na maanden van de heftigste zenuwspanning, waarbij het leven telkens gevaar liep, en de vrijheid niet minder.

Maar hier gevoelde hij zich volkomen veilig, want wel niemand in de stad zou op het dwaze denkbeeld komen, in die sportieve, goedgeklede Brit de langgezochte, geduchte avonturier te zien, die nog altijd de schrik was van Scotland Yard.

Raffles keek nog even naar het bonte gewoel, dat zich voor zijn ogen afspeelde, luisterend naar het krijsen van de kopers en verkopers, die altijd op het punt schijnen te staan, elkander in de haren te vliegen, en wendde zich toen tot Brand met de opmerking:

— Mij dunkt dat wij vanochtend eens een kijkje moesten nemen in de inlandse wijk. Heb je er lust in?

— Zeker, maar dan moesten wij, dunkt mij, Henderson ook maar meenemen. Het zal hem wel vermaken, en, hij zou ons met zijn geweldige kracht van nut kunnen zijn, ingeval men ons

kwalijk gezind mocht zijn.

— Waarom zou men dat? vroeg Raffles verwonderd.

— Wel, je behoeft de kranten maar in te zien, om te weten, dat er nog al wat opwinding heerst onder een deel van de bevolking. Al die onrust en politieke verwickelingen in Marokko bevallen mij niets.

— Toch zeker nog niet in Caïro zelf, Charles. Ik geloof niet dat wij iets te vrezen hebben. Voor alle veiligheid kunnen wij onze revolvers meenemen. Ga Henderson dan maar inlichten, ik geloof dat hij bij de paarden is.

Inderdaad vond Brand de reus in de kleine stal die aan het huis grensde, letterlijk in het zweet zijns aanschijns bezig met het roskammen van de fraaie paarden, die ondertussen rustig aan de inhoud van hun ruiven stonden te knabbelen.

Een ogenblik daarna was het drietal op weg naar de inlandse wijk, met zijn schilderachtige marktpleintjes, zijn naar elkander toe nijgende, wit en geel gepleisterde huizen, die maar enkele, en dan nog kleine vensters hebben.

Hier en daar klonken gedempte tonen van een rebab, een eigenaardig instrument met een zeer lange hals en met slechts twee snaren bespannen, dat met een strijkstok bespeeld wordt in de vorm van een gespannen boog. Hier en daar klonken zachte vrouwenstemmen, die een eentonige wijs zongen.

Die liedjes klonken merendeels uit de huizen van vermaak, die men alleen in de buurt der inlanders vindt.

Voor sommige zaten de dansmeisjes tegen de muur gehurkt, en volgden de drie blanken met hun fonkelende, nachtzwarze ogen. Een enkele riep hen iets achterna, dat zeker als een uitnodiging was bedoeld.

De drie mannen zorgden echter wel door geen blik, geen woord of gebaar, aanstoot te geven, en konden dan ook rustig hun weg vervolgen tot zij een marktplein bereikten, voor het grootste gedeelte omgeven door winkels, waar koperwerk, fijne mandjes uit riet gevlochten, parfums, lederwaren, en andere dingen verkocht werden, en waar zich ook

een van die koffiehuzen bevond, waarin men verstandig doet, als vreemdeling niet alleen binnen te treden.

Daarvoor stond juist een troepje toeristen stil, waaruit een luid gelach opging.

Toen Raffles en zijn beide metgezellen langzaam naderbij kwamen, bemerkten zij dat het Engelsen moesten zijn.

Het waren tien heren, en vijf dames, waarvan er twee nog zeer jong waren.

Een gids bevond zich bij hen, die druk gebaarde en in slecht Engels enige verklaring scheen te geven.

Het volgende ogenblik ging het gehele gezelschap luid lachend het koffiehuis binnen.

Toen zij verdwenen waren zag Raffles hoe een jonge, krachtig gebouwde Arabier, die aan de ingang had gezeten, en strak naar de dames had gekeken, opstond, en met lenige, lange stappen op zijn beurt het huis binnenging.

HOOFDSTUK II

DE ONTVOERING

Drie dagen later gebeurde er te Caïro iets, dat in geen jaren was voorgevallen, en waaraan men bijna niet meer geloofde.

Een gezelschap van zeven Engelsen, waaronder drie dames, was op nauwelijks tien mijlen ten westen van Caïro op klaarlichte dag brutaalweg ontvoerd.

Men kon het bijna niet aannemen, en toch was het de waarheid, hetgeen spoedig genoeg bleek, toen de kapitein van het grote motorjacht de « Mayflower » een briefje kreeg, misschien niet in onberispelijk, maar toch in zeer begrijpelijk Engels gesteld, waarin hij werd uitgenodigd te zorgen, dat er een losprijs van 100.000 pond sterling gereed werd gehouden, uit te betalen op een nader aan te geven tijdstip en plaats in ruil voor de vrijheid der zeven gijzelaars.

Er waren trouwens nog wel andere tekenen, die erop wezen, dat men hier niet met een grap te doen had, en dat de ontvoering wel degelijk had plaats gegrepen.

Men vond namelijk de beide auto's, waarin het gezelschap een toer had willen maken, terzijde van een smalle zijweg terug, zonder dat er ook maar een meertje aan ontbrak, maar zonder de beide inlandse chauffeurs, die dus kroogst

waarschijnlijk mede in het komplot waren betrokken.

Gedood waren de gevangenen zeker niet, want dan hadden de rovers zich stellig niet de moeite gegeven, hun lijken mede te nemen. Wat de chauffeurs betreft, deze waren natuurlijk niet meegevoerd, want wie zou meer dan een half pond sterling over hebben voor de vrijheid van een Egyptische chauffeur?

Dit alles stond dus wel vast, en nu moest men alleen nog maar uitzoeken, waar de stoutmoedige rovers zich ergens met hun gevangenen ophielden.

Wist men dat eenmaal, dan kon er zo iets als een expeditie worden op touw gezet.

Want het betrof hier Engelsen, en die zijn gaarne bereid zich heel wat moeite en opofferingen te getroosten, alvorens zij overgaan tot het losknopen van de koorden hunner beurzen.

Maar het bleek al dadelijk, dat er toch misschien wel afgeschoven zou moeten worden, want ondanks de ijverige nasporingen van de Egyptische en de Engelse politie, bleven de rovers onvindbaar.

Het was duidelijk, dat zij zich met hun gevangenen hadden teruggetrokken in westelijke richting, waarschijnlijk naar de Lybische woestijn. Men volgde

allereerst de karavaanweg in noordwestelijke richting, tot aan de plaats Deir Baramus, dat is, van Caïro af gerekend, omstreeks 120 kilometers. De patrouille die dit gedeelte doorzocht bleef vier dagen weg, kwam met uitgeputte kamelen terug, en moest verklaren, dat men in Deir Baramus niets van de rovers had gezien.

Toen opperde iemand de veronderstelling, dat zij zich wel eens naar Abu Gagarak hadden kunnen begeven.

En toen deze veronderstelling geopperd werd trokken de politie-autoriteiten een heel lelijk gezicht en zwegen in alle talen.

Want Abu Gagarak ligt niet alleen ruim 300 km. van Caïro verwijderd, maar het ligt ook in het hartje van een barre zandwoestijn, en men is daar allesbehalve zeker van de stemming onder de Arabieren. Van een weg is hier nog minder sprake, want er is zelfs geen karavaanroute die van het oosten naar het westen voert.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de Engelsen te Caïro onmiddellijk moord en brand schreeuwden, en er op aandrongen dat er een strafexpeditie van kameelruiters werd gezonden naar de genoemde oase.

Even duidelijk is het, dat de militaire autoriteiten dit kortaf weigerden.

De Engelse politie daarentegen stelde het onmogelijke in het werk om haar naam hoog te houden.

Zij verzond per uur omstreeks twintig telegrammen naar alle windstreken, zo ver als de draden maar wilden reiken.

Op de telegrammen aan andere politie-autoriteiten kwamen de antwoorden die de commissaris te Caïro natuurlijk wel had verwacht: van de rovers was geen spoor te ontdekken.

Intussen hadden alle dagbladen zich onmiddellijk op het geval geworpen, en ijverige journalisten begaven zich in dichte gelederen naar de ligplaats van de « Mayflower ». Men ontving er de eerste tien, en die na hen kwam, werd onherroepelijk afgewezen, want men vond het nu welletjes. Er bestonden nog zo iets als zenuwen, en de overige dames en heren passagiers van het jacht wa-

ren niet langer in staat, al die onbescheiden vragen te beantwoorden.

Uit een en ander zal men begrepen hebben, dat de ontvoerden deel uitmaakten van het grote gezelschap Engelsen, hetwelk met de « Mayflower » naar Caïro was gekomen, na een kruistocht door de Middellandse Zee.

De tien journalisten in kwestie waren echter ruimschoots voldoende geweest om het publiek in te lichten. En zo werden al heel spoedig de bijzonderheden bekend:

« De drie ontvoerde dames waren Lilian Howard, Suzanne Lafonte, en Edith Bywater. De eerste was een jong meisje van nauwelijks negentien jaar, en werd als een schoonheid beschreven. De tweede dame was een Française, de enige niet Engelse van het gezelschap, en haar « dame de compagnie », wier voornaamste taak hierin bestond, dat zij de mooie Lilian de taal van Molière moest leren. Tenslotte was Edith Bywater een dame van rijpere leeftijd, naar de vijftig lopende, nogal zwaar van postuur, ondanks alle middeltjes die zij aanwendde om de door de onverbiddelijke mode geëiste staat van slankheid te bereiken. Zij behoorde tot een der rijkste zakenvrouwen van Engeland, en deinsde er niet voor terug, persoonlijk een reusachtige fabriek van geconserveerde levensmiddelen te besturen.

Harteloze lieden onder de Engelse toeristen hadden zelfs reeds hun verwondering te kennen gegeven over het feit, dat Edith Bywater ontvoerd was, en als hun mening te kennen gegeven, dat de rovers met het oog op het omvangrijke lichaam en de militante geest van de corpulente gijzelaarster, dan minstens ten getale van een honderdtal waren komen opdagen.

Dat een vrouw als Edith Bywater de wijk zou nemen voor minder dan een halve compagnie beschouwden zij als iets heel onwaarschijnlijks.

Wat de heren aangaat, tot de ontvoerden behoorden kapitein Howard, de vader van Lilian, voorts Dr. Harold Davidson, een man van bijna zestig jaar, Philip Haze, een neef van Lilian en Frank Russell, een zeer rijke globetrot-

ter, die zijn tijd voornamelijk tussen de wielen van zijn auto of aan boord van zijn jacht doorbracht.

Wat de « Mayflower » aangaat, het schip was het eigendom van Edith Bywater en alle anderen waren haar gasten.

Het bleek voorts uit de verslagen der journalisten, dat men het zevental het ritje had afgeraden, juist omdat er in de laatste tijd zonderlinge geruchten liepen omtrent verdachte bendes, die men op een tiental mijlen ten westen van Caïro had zien rondtrekken op hun snelle renkamelen en fraaie, Barbarijse paarden.

Lilian Howard echter, in de overmoed van de jeugd, had er op aangedrongen de rit toch te maken. Men had auto's gehuurd van twee inlanders, die zich hadden voorgedaan als garagehouders, maar die niet bij de politie waren ingeschreven, met het bekende noodlottige gevolg.

Nu is waar, dat er nog niet eens zo lang geleden een Engelse dame was opgelicht, voor wie een tamelijk hoge losprijs werd betaald, maar dat er zeven personen tegelijk werden weggevoerd, dat was in vele jaren niet geschied, en zeer zeker niet als het ware onder de rook van Caïro.

Raffles en Brand bespraken het geval, op dezelfde dag van de ontvoering, toen deze in de Engelse avondbladen werd bekend gemaakt, terwijl zij gezeten waren op het terras van een klein, Arabisch koffiehuis.

— Die rovers moeten zeer brutaal zijn geweest, zei Brand, toen hij het bericht gelezen had, en na een teugje te hebben gedronken van de koffie, zoals alleen de Arabieren hem weten te zetten.

— Hoezo?

— Wel, zij vragen niet minder dan 100.000 pond sterling als losgeld.

— De brutaliteit stijgt dus volgens jouw opvatting met de losprijs? vroeg Raffles spottend. Ik vind het ook een stoutmoedige onderneming, maar dan om een andere reden. Want de ontvoerders moeten er toch rekening mee houden, dat een toeval hun daad spoediger zou doen ontdekken dan waarop zij gerekend hadden, en dat men hen met een

grote overmacht van politietroepen zou nazetten. In elk geval hebben zij nu de tijd gevonden, zich in veiligheid te brengen, en zeer waarschijnlijk in het gebergte, waar het uiterst moeilijk zal zijn zo niet onmogelijk, om hen te vinden. De bergen van de Baharia, in de Lybische woestijn, bieden schuilplaats in overvloed, zijn zeer woest en kunnen daarenboven gemakkelijk verdedigd worden door een vastberaden troep, voorzien van moderne vuurwapens.

Brand las nogmaals een gedeelte van het bericht, en zei toen schouderophalend:

— Nu, de zaak zal natuurlijk morgen of overmorgen wel uit de voeten zijn.

— Waarom denk je dat?

— Wel, de bloedverwanten en vrienden, die allen zeer rijk zijn, zullen natuurlijk geen ogenblik aarzelen de gevraagde losprijs te betalen.

— Dat staat voor mij nog niet volkomen vast, Charles, hernam Raffles langzaam. Een Engelsman komt niet zo gauw over de brug. Tenzij hij er iets voor terugkrijgt.

— Hij krijgt er in dit geval toch zijn bloedverwanten mee terug, riep Brand uit.

— Zeker, maar het is nu maar de vraag, of hij die bloedverwanten niet te duur betaald vindt, met een zo geweldig hoog bedrag: bijna 15.000 pond sterling per hoofd. Ik kan mij, bijvoorbeeld, met de beste wil van de wereld niet voorstellen, dat ik die som zou over hebben voor het weer in ontvangst nemen van een dame als Edith Bywater, die, volgens de indiscrete beschrijving, bijna vijftig jaar moet zijn, en omstreeks twee honderd pond weegt.

— Wat ben je cynisch, Edward, verweet Brand hem. Ik wil met je wedden, dat, als de rovers morgen een nadere plaats aanduiden waar het geld gebracht moet worden, de achtergebleven vrienden onmiddellijk de som zullen betalen.

— Ik vrees, amice, dat je die weddenschap zoudt verliezen, hernam Raffles kalm. Intussen, als de familieleden en vrienden zien dat het de bandieten ernst is, als zij bemerken dat het leven van hun verwanten gevaar gaat lopen, of

als diezelfde een briefje schrijven, waarin zij op de betaling aandringen, dan zouden de zaken er anders voorstaan, en dan zou het wel eens kunnen zijn...

Raffles zweeg, en keek met half dichtgeknepen ogen over het eeuwenoude pleintje heen, waar, zonder een spoor van bestrating, kamelen rustig rondliepen, en hier en daar wat dor gras uit de bodem rukten, zonder zich in het minst te laten storen door het straatgewoel rondom.

— Waar denk je aan? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Ik heb een vermoeden, Charles. Herinner jij je, hoe een paar dagen geleden een troepje toeristen het koffiehuis binnenging in de Arabische wijk, en hoe toen een lange, knappe Arabier met een gelaat als van een vorstenzoon hen achterna sloop, nadat hij vooral de mooie Lilian Howard lang had nagekeken.

Brand wendde verbluft zijn gelaat naar Raffles toe, zette het kleine kopje koffie neer, dat nauwelijks een paar teugen kon bevatten, en mompelde eindelijk:

— Wat is dat nu voor dwaasheid? Zou je denken dat die man de hand in het spel heeft?

— Dat is althans zeer goed mogelijk. Ik behoef je wel niet te zeggen, dat zulk een overval niet aan het toeval wordt overgelaten, maar integendeel zorgvuldig moet worden voorbereid. Men moet de gewoonten leren kennen van zijn aanstaande slachtoffers, men moet trachten te ontdekken wat zij ongeveer zullen kunnen betalen, om kort te gaan, men moet omstreeks hetzelfde doen wat ik steeds doe, wanneer ik een of andere onderneming op touw ga zetten. Laat ik hieraan toevoegen, dat ik diezelfde mooie Arabier, die zo voortreffelijk geschikt zou zijn voor een Paramountfilm, eergisteren heb zien rondzwerfen in de buurt van de haven, waar hij zeer veel belangstelling aan de dag legde voor het prachtige jacht van onze zwaarlijvige fabriekseigenares. Kort daarna zag ik hem opnieuw, schijnbaar toevalig aanslenteren achter een paar dames en heren van het gezelschap. Is het zo

dwaas, een en ander met elkaar in verband te brengen?

— Mijnentwege nemen wij aan, dat die man het deed, en dat hij nu met zijn zeven gevangenen in het gebergte toeft, hernam Brand. Zijn die gegevens voldoende? Ik meen van niet. Ik denk integendeel, dat wij er niets aan hebben.

— Wij zullen wel zien, zei Raffles, terwijl hij opstond en een zilverstukje op de lage tafel wierp. Ga mee Charles. Ik stel werkelijk zeer veel belang in deze aangelegenheid. Wij zullen eens naar de « Mayflower » gaan, en daar eens zien of wij iets wijzer worden.

Brand, in zichzelf de knappe Arabier vervloekend, wie hij dan ook mocht zijn en alle Engelse toeristen verwensend, die zich als kleine kinderen lieten ontvoeren, stond pruttelend op, en liep een ogenblik later aan de zijde van Raffles door de nauwe, bochtige straten, nu eens rijzend, dan weer dalend, tot de beide mannen tenslotte de Nijlkade bereikt hadden, waar een soort van ondiepe haven bestemd was voor ligplaats van plezierjachten, terwijl verderop de woon-schepen liggen, somtijds ware drijvende paleisjes, die aan rijke Egyptenaren toebehoren.

Het eerst van allen viel de « Mayflower » in het oog, een grote, sneeuwwitte motorboot van een paar honderd ton, met een bemanning van acht koppen, en die gemakkelijk plaats bood aan een vijftigtal gasten. Het was een zeewaardig schip, waarmede men desnoods, stormen voorbehouden, de Oceaan zou kunnen oversteken.

De naam stond in koperen letters op de voorsteven gegraveerd.

Men begon juist de lichten te ontsteken langs de kade, maar de beide mannen konden nog duidelijk zien, hoe er druk heen en weer gelopen werd op het wandeldek van het fraaie motorschip.

Raffles dacht een ogenblik na, vatte toen Brand onder de arm, en zei vastberaden:

— Wij zullen eens gaan kijken hoe het daar staat, en of zij de losprijs denken te betalen. En dan zullen wij onze diensten aanbieden.

Brand wierp Raffles een half smekende, half verwijtende blik toe, maar hij volgde hem toch zonder een woord te spreken de grote trap af naar de kade

en vervolgens naar de brede loopplank, die van de aanlegsteiger naar het dek voerde, en die twee Engelse matrozen juist op het punt stonden, in te trekken.

HOOFDSTUK III

HELDEN IN SOORTEN

— Hei daar! Wacht even! riep Raffles, laat die plank nog even liggen. Wij willen aan boord.

— Geen journalisten meer, riep een van de matrozen grof. Daar hebben wij onze buik van vol.

De beide mannen begonnen aan de plank te rukken, maar Raffles en Brand stonden er reeds halverwege op, zodat de matrozen hun pogingen wel moesten staken, maar zij kwamen misshien behulpzaam zijn bij het terugvinden van de indringers af, terwijl een hunner reeds in zijn handpalmen spuwde en de ander zijn mouwen opstroopte.

— Laat dat maar, jongens, zei Raffles lachend. Wij zijn geen journalisten, maar wij kennen hier de ganse streek op een prik, en kunnen misshien behulpzaam zijn bij het terugvinden van het ontvoerde zevental passagiers.

De matrozen keken elkaar eens aan, en een hunner wilde reeds een weigerend antwoord geven, toen er een lange, rosblonde jonge man kwam aanlopen met een monocle in het linkeroog geklemd, en geheel in het wit gekleed, die op zenuwachtige toon zei:

— Laat die heren maar aan dek komen, Jim. En haal nu de loopplank in, zodat wij bevrijd worden van die persmuskieten. Heb ik het goed verstaan, heren, gelooft gij ons hulp te kunnen bieden in deze zeer onaangename omstandigheden?

Alvorens te antwoorden keek Raffles het jongemens eens aan en zag een meer dan slanke Brit van omstreeks vier en twintig jaar, met een smal gelaat, lichtblauwe ogen en een spoortje wenkbrauwen. Hij was uiterst modieus gekleed,

en zijn slappe boord sloot hem onberispelijk om de dunne hals. Hij hield een sigaret tussen de spitse vingers geklemd en had onder het spreken uitnodigend gewezen naar een paar rieten stoelen, die onder de zonnentent op het achterdek stonden.

Na dit onderzoek beëindigd te hebben, vroeg Raffles op zijn beurt:

— Mag ik weten, alvorens wij verder op de zaak ingaan, met wie ik de eer en het genoegen heb, mijnheer?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer, antwoordde het rosharige jongemens aanstonds. Mijn naam is Timotheus Willard, ik ben een volle neef van miss Edith Bywater, van moederszijde. Zij noemt mij altijd Tim, die goede vrouw. In haar plaats voer ik hier nu als het ware het bevel, ziet u.

Willard keek Raffles op zijn beurt even onderzoekend aan, en vroeg toen:

— En met wie heb ik het voorrecht?

— Ik ben Elias Brunt, wereld- en ontdekingsreiziger van beroep en voor mijn genoegen, en dit is mijn vriend Burns, antwoordde Raffles met een lichte buiging. Wij hebben in de avondbladen van de ontvoering gelezen en wij komen u onze diensten aanbieden.

De jongeman maakte een wanhopig gebaar met zijn lange armen, en barstte toen uit met zijn hoge, falset stem:

— Vervelende kwestie. Allerbelabberst. Zeldzame onaangename tegenslag. Wat zal mijn arme tante te verduren hebben temidden van die onbeschaafde lui. En Lilian, zeg. Ik weet niet hoe ik mij haar moet voorstellen, daar in zo'n rieten blokhut, of hoe noemen zij die

dingen, onder de bewaking van zo'n bruine kwibus. Ik ben er totaal van over mijn toeren, zeg.

— Bestaat miss Lilian u in den bloede? vroeg Raffles effen.

— Nog niet, mijnheer Brunt, luidde het antwoord, nog niet. Maar ik hoop dat ze mijn vrouwtje zal worden, wanneer deze onaangename aangelegenheid achter de rug is.

— Aha, zij is dus uw verloofde?

— Zo kan men het bijna noemen, mijnheer. Het is nog wel niet officieel, maar tante zegt, dat wij over drie maanden zullen trouwen.

— Aha, hernam Raffles onverstoort. Over drie maanden... Dan moet gij natuurlijk aannemen, dat Miss Lilian, voor het tijdstip voor uw huwelijk bepaald, weer boven water is.

— Maar natuurlijk neem ik dat aan, mijnheer Brunt, riep Willard uit, terwijl hij zenuwachtig een eindje van zijn stoel wipte, zodat zijn monocle uit de oogholte schoot. Spreekt vanzelf, dat ik dat aanneem. Goede hemel, gij maakt mij aan het schrikken. Onze politie zal haar toch morgen of zo wel weer hier hebben gebracht?

Raffles keek de ander een kort ogenblikje onderzoekend aan en zei toen:

— Voor dat ik u op die vraag antwoord, mijnheer, kent gij dit land goed?

— Dit land? Egypte. Neen, nooit geweest.

— Als gij het land niet kent, mijnheer, dan zal ik u misschien een weinig verbaasd doen staan als ik u zeg, dat de politie in deze kwestie zeer waarschijnlijk niet zal kunnen helpen.

— Niet zal kunnen helpen? herhaalde Willard toonloos. Daar hoor ik van op. Niet helpen? Waar is zij dan voor, die politie?

— De politie, mijnheer Willard, zal ongetwijfeld doen wat zij kan. Wees daarvan overtuigd. Maar, almachtig is zij niet. Om geheel Egypte te kunnen afzoeken naar een bende misdadigers, daarvoor zou een leger van een half miljoen man nog niet eens voldoende zijn, lang niet voldoende. Gij zijt hier niet in Engeland zelf, maar in een land dat eens zo groot is, en dat feitelijk alleen be-

staat uit een rivier, met een spoorlijn er naast en aan weerszijden een strook vruchtbare grond. Wat daarnevens ligt, dat is zand, dat is onbekend gebied, dat is zeer gevaarlijk, en dat is in een voortdurende staat van verzet en opwindung.

De jongeman was half van zijn stoel opgerezen, keek Raffles zeer ontzet aan, en stotterde:

— Wat gij daar zegt klinkt zeer onaangenaam, mijnheer, in de hoogste mate onaangenaam. Dat heb ik niet kunnen vermoeden. Zijt gij dus van oordeel, dat de politie de zaak niet tot een oplossing zal kunnen brengen?

— Als het gezelschap morgenochtend niet weer aan boord is, mijnheer Willard, dan komt het ook niet meer aan boord, tenzij gij de losprijs betaalt.

De jongeman haalde zijn zakdoek uit, viel achterover in de rieten stoel, bette zijn voorhoofd, en kreunde:

— Honderdduizend pond sterling. Het is een vreselijk groot bedrag, mijnheer. Ik moet eens aan tante gaan vragen, o, grote goden, dat is waar ook, zij is niet aanwezig.

— Ik begrijp dat haar gemis u zeer moet ontrieven, mijnheer Willard, zei Brand met een ironie, die de jongeman volkomen ontging. Maar hoe denkt gij zelf over de betaling?

— Ik weet het niet. Ik weet het niet. Erken het volmondig, weet het niet, op m'n woord. Alles draait mij in mijn hoofd, nooit zo iets meegemaakt, uiterst onaangename geschiedenis. Wat raadt ge mij, heren? Gij zei immers dat gij de toestanden hier goed kent? Zou er met zo'n bruine schobbejak te praten vallen. Zou hij het niet voor, laten wij zeggen 25 pct. minder doen?

— Ik vrees van niet, mijnheer, antwoordde Raffles, langzaam het hoofd schuddend. Maar, misschien zoudt gij wel niets behoeven te betalen.

De fletsblauwe ogen begonnen wat meer glans te krijgen, toen Willard hem in de rede viel met de uitroep:

— Zoudt gij dat werkelijk denken? Op welke wijze dan, meent gij?

— Wel, gij zoudt persoonlijk een expeditie kunnen aanvoeren, teneinde uw nichtje en uw tante terug te vinden en

te bevrijden, antwoordde Raffles laco-
niek.

Er verschenen twee ronde, rode vlek-
jes op de bleke wangen van Willard, en
hij knipperde zenuwachtig met zijn oog-
leden, terwijl hij een paar malen zijn
lippen bevochtigde, voor hij er kon uit-
brengen:

— Neen, zeg, maak er geen grapjes
mee. Daarvoor is de zaak te serieus. Dat
zou tante nooit goedvinden. Ik heb...
verplichtingen, ik moet haar opvolgen
in de zaak, ik, wel, als het van mijzelf
afhing, ik zou niets liever willen dan de
degen kruisen met die bruine boeven, op
m'n woord, maar er moet toch iemand
achterblijven op het schip.

Raffles stond op, en zei op koude toon,
op de ander neerziende:

— Zeker, dat is ook een opvatting
mijnheer. Men treft ze wel vaker aan
tegenwoordig, zoals ik meen te hebben
opgemerkt. Deze mogelijkheid schake-
len wij dus uit. Nu, dan zal er weinig
anders op overschieten dan de 100.000
pond sterling maar vast gereed te leg-
gen.

Brand had zich afgewend, bijna on-
passelijk, en met moeite de lust bedwin-
gend, deze bloedeloze, lafhartige blood-
aard een rake oplababer te geven.

Willard wreef zijn monocle met zijn
fijn zakdoekje op, klemde het opnieuw
in zijn oogholte en hernam:

— Gelooft gij dat zij de gevangenen
kwaad zullen doen?

— Voorlopig niet, totdat zij zeker-
heid hebben, dat gij de losprijs niet zult
betalen, antwoordde Raffles afgemeten.

— En als wij dat weigeren?

— Dan behoeft gij er geen ogenblik
aan te twifelen, of de rovers zullen hun
gijzelaars ter dood brengen, antwoord-
de Raffles koeltjes. Het is duidelijk, dat
gij de gebruiken en het volk hier niet
kent. Bedenk dat die rovers in hun ge-
bied alleenheersers zijn, die hun hoofd
nimmer bukken voor een bedreiging.
Weet dus wel wat gij doet.

— Overdrijft gij niet? vroeg Willard,
die nu doodsbleek was geworden.

— Wat ik u zeg is de zuivere waar-
heid. En de gevangenen zullen niet al-
leen gedood, maar op een onmenselijke

wijze gemarteld worden. Wil ik u een
klein voorbeeld geven? Men zal uw aan-
staande vrouw ontkleden en tot aan het
hoofd begraven in het gloeiend hete zand
en men zal een bak met water op een
voet afstands van haar mond plaatsen.
Men zal met uw tante hetzelfde doen,
maar haar zal men bovendien de oogle-
den afsnijden, zodat zij ze niet meer
kan sluiten, en de verschroeiende stra-
len van de Afrikaanse zon zullen haar
na een dag krankzinnig hebben gemaakt.

— Houd op, riep Willard op sidderen-
de toon, en Brand bemerkte, dat Raf-
fles niets meer moest zeggen of de zwak-
keling zou van zijn stokje vallen. Hij
was vaalbleek geworden, en slikte enige
keren met moeite.

— Als zij komen, als zij de plaats
komen zeggen waar het geld gebracht
moet worden, dan zal ik zeggen, op m'n
woord, dan zal ik zeggen, dat zij 50.000
kunnen krijgen. Tante zal het mij na-
tuurlijk terugbetalen.

Raffles bedwong met moeite zijn toorn
en afschuw over zoveel zelfzucht bij een
man, die gemakkelijk het dubbele zou
kunnen betalen, toen hij koeltjes zei:

— Gij kunt het beproeven, maar het
zal vruchteloos zijn, mijnheer. Als zij
eenmaal een som genoemd hebben, dan
gaan zij daar niet van af. En ik raad u
aan, hen niet al te lang te laten wachten,
en vooral geen bedrog te willen plegen,
want dan zoudt gij een afschuwelijke
dood van zeven mensen op uw geweten
hebben.

Willard bleef een ogenblik zitten, ten
prooi aan de tegenstrijdigste gevoelens
en riep toen eensklaps uit:

— Maar waartoe diende uw komst,
als ge mij alleen dit te zeggen hebt?

— Mijn bezoek diende alleen om u
te waarschuwen, mijnheer, nu wij u heb-
ben leren kennen, antwoordde Raffles
kortaf. Maar wij kunnen u toch nog in
een ander opzicht van dienst zijn, ge-
loof ik. Sta ons toe, bij de samenkomst
met de afgezanten der rovers aanwezig
te zijn. Meer verlangen wij niet.

— Met welk doel?

— Dat zult gij aanstonds horen. Ziet
gij, wij zijn van een andere aard dan
gij, mijnheer Willard. Want wij zullen

die lieden trachten na te gaan, wij zullen proberen te ontdekken waar de rovers zich ophouden en als eenmaal de gevangenen weer in vrijheid zijn gesteld dan zullen wij trachten, de bandieten de losprijs weer te ontnemen.

— Schitterend idee, jubelde Willard. Schitterend! Fameus! Op m'n woord. En dan brengt gij mij de losprijs dadelijk weer terug tegen een behoorlijke beloning?

— Iets dergelijks, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Wij brengen u de helft terug, en de andere helft behouden wij.

De ander keek Raffles een weinig verbluft aan, en zei half binnensmonds:

— De helft? Razend veel, zeg. Enorm. Op m'n woord. Vindt gij het zelf niet?

— Als wij dat vonden, mijnheer, dan zouden wij ons eigen leven wel wat al te laag aanslaan, antwoordde Raffles hooghartig. Gij schijnt te vergeten, dat wij bij die poging ons bestaan op het spel zouden zetten. En ons bestaan is nog méér waard dan 50.000 pond. Gij hebt te kiezen of te delen, in de werkelijke betekenis van het woord. Wij kennen het land voortreffelijk, wij weten waar wij betrouwbare gidsen moeten vinden, wij weten met paarden en kamelen om te gaan, wij zijn goede jagers en schutters, en wij zijn van oordeel dat er voor dit alles betaald moet worden. Weigert gij, dan verliest gij daarmee ook stellig de kans nog iets van uw geld terug te zien. Wij maken er u opmerkzaam op, dat wij niet alleen de helft, maar de gehele losprijs zouden kunnen houden, als wij bij toeval zonder uw medewerking de verblijfplaats van de gevangenen zouden ontdekken.

— Ja maar, zeg, wacht eens even, dat zou, dat zou oplichterij zijn... Op m'n woord, riep Willard op een hoog toontje. Ik wil u volstrekt niet grieven, maar dat zou het toch waarlijk zijn.

Brand had Raffles een wenk gegeven, de beide mannen stonden op, bogen stijf voor Willard en toen zei Raffles:

— Gij kunt u nog eens bedenken, mijnheer. Wij blijven in de buurt, en als de boodschap van de aanvoerder der

bende komt, dan kunt gij ons steeds vinden in het kleine koffiehuisje, waarvan nu juist de lichten worden opgestoken, en dat behoort aan een Arabier die wij goed kennen. Bonsoir, en wij wensen u een goed inzicht in de zaak toe.

Reeds hadden zij zich afgewend, en liepen over het verlaten achterdek naar de plaats, waar de matrozen stonden te wachten om de loopplank weer uit te leggen. Zij waren deze loopplank afgedaald, en zouden juist de kade opgaan, toen Raffles een hand op zijn schouder voelde, en, omziende, in het gebruinde gelaat keek van een jonge man, breed geschouderd en fors van ledematen, die een beetje verlegen zei:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u lastig val. Mijn naam is Harry Fawkes. Ik ben gast op het jacht van miss Edith Bywater, en tevens haar secretaris. Ik ben maar een arme drommel ziet gij, en ik kan niets bijdragen tot de losprijs. Maar daarentegen kan ik iets anders doen, als gij het toestaat.

Raffles keek hem verwonderd aan, zonder iets te zeggen, en de jongeman ging enigszins stamelend voort, nog meer verlegen dan zoëven:

— Gij moet weten, zonder het te willen, heb ik het grootste gedeelte gehoord van het gesprek, dat gij zoëven met Mr. Tim Willard hebt gevoerd. Ik zat toevallig in het kleine rookzaaltje, waarvan de deur openstond en durfde mij niet vertonen, uit vrees voor een luistervink te worden gehouden. Maar nu ik weet dat gij voornemens zijt, de ontvoerders in de bergen te gaan opzoeken... en...

— Welnu?

— Nu ben ik zo vrij, u te vragen, of gij mij bij die kleine expeditie zoudt willen medenemen. Ik ga goed om met een geweer, ik ben een goed ruiter, en ik ben hier ook niet helemaal vreemd. Ik zou, ziet gij, Lillian... ik meen miss Howard stel ik heel hoog, en...

Hij was bloedrood geworden, en zweeg eensklaps onder de onderzoekende blikken van Raffles.

Deze en Brand hadden een korte blik met elkander gewisseld, en nu zei Raf-

fles langzaam, ditmaal met een verheugde glimlach op zijn gelaat:

— Mijnheer Fawkes, dat noem ik praten als een man. Er schijnen dus ver-

schillende soorten van helden te bestaan. Als er van onze kleine onderneming iets komt, dan hoop ik u tot de onzen te mogen rekenen, op m'n woord.

HOOFDSTUK IV

DE LOSPRIJS

Om tien uur in de avond werd er een briefje gebracht aan Willard, als tijdelijke bevelvoerder van de « Mayflower » door een Arabische knaap van een jaar of tien, die onmiddellijk weer verdween, en als een aal wegschoot tussen de menigte wandelaars, die wat frisse lucht schepte op de kade.

En om kwart over tien kwam er een matroos van de « Mayflower » in het koffiehuis van de Arabier, zocht daar even rond onder de gasten en trad op Brand en Raffles toe, die daar rustig hun koffie dronken, terwijl Henderson op enige afstand in een hoekje zat en aandachtig alles gadesloeg wat er voorviel.

De matroos salueerde voor Raffles, en zei toen op zachte toon, nadat deze was opgestaan:

— Mijnheer Willard vraagt of gij aanstonds even aan boord bij hem wilt komen, mijnheer, hij heeft zoëven bericht ontvangen van de woestijnrovers.

— Het is goed, ik zal komen, zei Raffles kortaf.

De loopplank was reeds uitgelegd, en een ogenblik daarna stonden zij tegenover Willard, die zeer bleek was en een stukje papier in de hand had, hetwelk hij Raffles toestak met de woorden:

— Lees het zelf, mijnheer. Dat ontvang ik zoëven uit de handen van een bruin jongetje. Zeg mij wat gij ervan denkt, en wat ik thans moet doen.

Raffles nam het briefje aan en las het. Het was in vrij goed Engels gesteld, al vertoonde het ook veel schrijffouten en luidde met weglating van deze, als volgt:

« Aan de heer Willard, Bevelvoerder

van de « Mayflower ».

Gij zult de bedongen losprijs morgenochtend bij het rijzen van de zon in bankpapier of goudgeld, geheel alleen, gaan brengen naar een punt op twee mijlen ten zuidwesten van Caïro, daar, waar het kanaal een boog beschrijft.

Gij zult daar vier mannen vinden, mijne afgezanten, trouwe Arabieren, aan wie gij de som ter hand zult stellen.

Gij hebt mijn woord, dat tegen overhandiging van het overeengekomen bedrag, 100.000 pond sterling, alle gevangenen ongedeerd in vrijheid zullen worden gesteld. Indien u het verlangt, kunt gij hen vergezellen, teneinde uit mijn eigen handen uw bloedverwanten te ontvangen. Denk er echter wel om, dat gij niemand iets zegt, noch de politie waarschuwt, want vreselijk zal mijn wraak zijn, en gij zoudt niets anders bereiken, dan dat uw geweten bezwaard zou zijn met de dood van vele personen.

De Koning der Woestijn ».

Raffles las het briefje met grote aandacht, en gaf het toen terug met de lachende vraag:

— En, wat denkt gij nu te doen, mijnheer Willard?

De rosblonde jongeman keek de vrager met een blik van volkomen hulpeeloosheid in zijn waterblauwe ogen aan, en antwoordde:

— Maar daarvoor heb ik u immers laten roepen. Ik weet niet wat ik doen moet; als ik tante toch maar kon vragen.

— Ja, het is maar jammer dat tante nu toevallig niet hier is, omdat zij tot de gevangenen behoort, hernaam Raffles

sarcastisch. Maar wilt ge mijn raad volgen, ga dan in ieder geval het geld brengen, want ik zeg u nogmaals en met de meeste nadruk, dat uw vrienden en verwanten zonder enige twijfel zullen worden doodgemarteld, als gij niet aan het verzoek voldoet tot betaling van de losprijs. Ik ken de woestijnrovers, mijnheer Willard, die merendeels tot de stammen der Toearegs behoren, en ik weet waartoe zij in staat zijn. De Arabier van de Sahara is wreed, maar hij is een lam, vergeleken bij zijn stamgenoot van de Lybische Woestijn.

Willard slaakte een diepe zucht, die wel uit zijn gele schoenen leek te komen, en kreunde:

— Als het dan niet anders kan. En gelooft gij dat ik de politie werkelijk niet moet waarschuwen?

— Dat is wel ongeveer het domste wat gij zoudt kunnen doen, waarde heer, zei Raffles levendig. Ik zal u zeggen wat er dan zou gebeuren. De in het briefje genoemde plek is natuurlijk zodanig gekozen, dat die vier afgezanten op zeer verre afstand kunnen waarnemen, of gij alleen komt, dan wel u laat vergezellen. Is dit laatste het geval, dan zullen zij onmiddellijk de teugel wenden, en geen politie ter wereld zou hun vlugge rijdieren kunnen inhalen, om nog van het risico te zwijgen, dat de gendarmes zouden lopen van uit een hinderlaag te worden neergeschoten, en een dag later sterven uw vrienden.

— Dan ben ik dus aan handen en voeten aan hen overgeleverd?

— Tot de helft van de bedongen losprijs, mijnheer Willard, slechts tot de helft, zei Raffles kalm. Want als ge mij laat begaan, zal ik wel zorgen dat gij de helft van die 100.000 pond sterling weer in handen krijgt.

— Maar, mijn hemel, wat moet zo'n Koning der Woestijn met 100.000 pond uitvoeren? riep Willard in vertwijfeling. Wat heeft hij aan dat geld, midden in de woestijn.

Raffles keek de ander een ogenblik strak aan, en antwoordde toen ernstig:

— Hij is misschien een modern man, mijnheer, en wil er vleugelpiano's, te-

levisietoestellen, een tachtigpaards Rolls Royce en weet ik nog voor andere dingen gaan kopen. En wie weet gaat zijn eierzucht wel zo ver, dat hij een nachtclub met dancing wil gaan exploiteren. En nu zal ik u alleen laten, en ik geef u ernstig de raad, het verdere van de avond te besteden aan het bijebrengen van het benodigde bedrag. Dat zal u toch zeker niet moeilijk vallen, met zulk een groot aantal rijke gasten aan boord?

— Het is goed, wij zullen botje bij botje leggen, zei Willard op sombere toon.

— Zo mag ik het horen, en die uitdrukking is mij sympathiek, mijnheer Willard. Betaal de losprijs, blijf voor anker liggen, en wacht maar rustig af totdat de zeven gijzelaars weer bij u aan boord zijn, en gij per cheque 50.000 pond sterling ontvangt. Apropos, ik zou gaarne even mijnheer Henry Fawkes spreken.

— Fawkes? vroeg Willard, met iets van minachting in zijn stem. Die heeft geen cent, die zal niets kunnen bijdragen. Op mijn woord. Ik verdenk er hem van, dat hij vrees heeft op mijn verloofde, maar dat is natuurlijk tastbare waanzin. Ik ben geen ogenblik bang voor zijn concurrentie. Tante heeft voor alles gezorgd, en wat die wil... maar daar komt Fawkes juist aan. Ik dank u voor uw raad mijnheer, die ik in 's hemelsnaam dan maar zal opvolgen, en ik hoop dat gij mij billijk zult weten te behandelen, als gij het bedrag uit de handen van die schurken weet te krijgen.

Raffles kreeg een korte hoofdknik bij wijze van afscheidsgroet, maar deze nam er nauwelijks notitie van, en trad op Fawkes toe met de woorden, op zachte toon gefluisterd:

— Mijnheer Fawkes, een paar woorden met u. Gij hebt mij hedenochtend het aanbod gedaan, mij te vergezellen op een gevaarlijke tocht naar het gebergte, teneinde te trachten, de zeven ontvoerden te bevrijden. Blijft gij daarbij?

— Ik heb maar één woord, mijnheer.

— Dat is de taal van een man, zei Raffles. Welnu, dan neem ik zeer gaarne uw hulp aan, want het zal gaan spannen, en ik ben verplicht u bij voorbaat te waarschuwen, dat gij uw leven in de waagschaal gaat stellen. Men heeft hier te Caïro volstrekt geen begrip van wat het zeggen wil, in handen van woestijnrovers te vallen. Men is hier in een grote stad, vol Engelsen, vol westerse beschaving, vol politie, en men beseft niet, dat op slechts vijftig mijlen afstand, reeds de toestand zich geheel anders voordoet.

— Ik heb alles bedacht, en alles overwogen, mijnheer, en ik blijf bij mijn aanbod. Laat het u voldoende zijn als ik u zeg, dat ik mijn leven gaarne waag ... voor zekere doeleinden. Wanneer zullen wij vertrekken?

— Gij moet u nu aanstonds gereed houden. Morgen, bij het rijzen van de zon reeds, zullen vier Toearegs de losprijs van mijnheer Willard in ontvangst komen nemen.

— Willard is dus van plan hen te betalen? riep de jongeman verrast uit.

— Ja, op mijn raad. Deed hij het niet, dan zou dit de noodlottigste gevolgen hebben.

— Maar heeft onze onderneming dan nog wel doel? hernam Henry Fawkes.

— O ja, voor mij zeer zeker, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach, en voor u misschien ook wel, want bedenk dat een terugtocht door de woestijn nog altijd vol gevaren is, en dat de gijzelaars wel eens van de regen in de drop konden geraken, dat wil zeggen van de ene gevangenschap in de andere.

— Dat is zo, gaf Fawkes toe. Welnu, gij kunt staat op mij maken. Waar moet ik mij bij u voegen?

Raffles dacht even na, en antwoordde toen:

— Ga vroeg slapen, want grote vermoeienissen zullen ons wachten. En kom om vijf uur in de ochtend bij de ingang van het kleine Arabische koffiehuis, dat gij daar ziet. Ik zal zorgen voor paarden, en voor kleren.

— Voor kleren? herhaalde Fawkes verwonderd.

— Natuurlijk. Zoudt gij denken, dat wij ver zouden komen, als wij ons vertoonden in ons Westers gewaad? Daar overheen moeten wij een burnoes dragen, en wij moeten ons gelaat voor zover het nodig is, bruin kleuren. Op die wijze zullen wij althans niet al te zeer in het oog vallen op de uitgestrekte zandvlakte.

— Ik lever mij geheel aan u over, mijnheer, zei Fawkes levendig. Als het ... mijn vrienden daarginds slechts moge blijken, dat ik niet werkeloos heb willen blijven.

— Komaan, mijnheer Fawkes, wij zijn mannen, die gemeenschappelijk eenzelfde groot gevaar tegemoet gaan, zei Raffles glimlachend. Beken maar dat het geen vrienden zijn, maar dat het hier een vriendin betreft. Gij behoeft u er volstrekt niet voor te schamen; ik geloof dat uw gevoelens van zeer natuurlijke aard zijn. En nu gauw naar bed, kijk uw geweer en uw revolver goed na, zorg voor een flinke voorraad munitie, en dan tot morgen om vijf uur voor het Arabische café.

De beide mannen hadden elkaar de hand gedrukt, een ogenblik daarna stonden Raffles en Brand op de kade, en richtten hun schreden naar de wijk der inboorlingen, waar zij na enige moeite vier mantels konden kopen, voorzien van grote kappen, rood marokijnen laarzen en die eigenaardige, breedgerande punthoeden, die wel wat lijken op de hoeden der Mexicaanse veedrijvers, zoals de Toearegs ze dragen.

In een andere winkel kochten zij nog wat snoeren houten kralen, en toen was het zaak, hun rijdieren te voorzien van andere zadels, want het berijden van een Engels zadel zou hen onmiddellijk verraden.

Bij ieder zadel behoorden een paar fraai bewerkte, koperen stijgbeugels en ook een hoofdstel, niet al te nieuw meer, maar nog zeer goed bruikbaar en dat in elk geval van inheems maaksel was, hetgeen als de hoofdzaak kon worden beschouwd.

Het was bijna half twaalf toen zij

alles bijeen hadden voor hun gevaarlijke onderneming; toen begaven de drie mannen zich ter ruste en verzochten

de oude Arabier er zorg voor te dragen, dat zij een uur voor zonsopgang zouden worden gewekt.

HOOFDSTUK V

DE KONING DER WOESTIJN

Het was Brand, die Fawkes de volgende ochtend opwachtte voor het Arabische café, en hem snel naar het huis van Raffles bracht.

Deze ontving de jongeman met een krachtige handdruk en vroeg:

— Is uw voornemen nog even onwrikbaar, Fawkes?

— Beslister dan ooit, antwoordde de jongeman.

— Zeg mij eens, hebt gij u niet afgevraagd, wat mijzelf wel tot dit waagstuk kon hebben genoopt? ging Raffles voort, Fawkes strak aanzien.

— Ik denk dat het uw lust tot avonturen is, mijnheer, gij zijt immers wereldreiziger, en voor het overige, om u de waarheid te zeggen...

— Laat het u volkomen koud, hielp Raffles hem lachend op weg. Kom er maar rond voor uit. Nu laten wij aannemen dat gij het bij het rechte einde hebt. Kom mede naar de binnenplaats; daar staan de paarden.

Allen begaven zich naar een omsloten ruimte, die bij het huis hoorde, en Fawkes bewonderde zijn paard, dat reeds getuigd en gezadeld was.

— Ik hoop dat het rijden op een Arabisch zadel u niet al te moeilijk zal vallen, mijn waarde Fawkes. Zo ja, dan zult gij verstandig doen, in het begin een deken over dat harde hout uit te spreiden, het rijden hierop is uiterst vermoeiend. Gij ziet dat uw verkleding reeds achter het zadel is verpakt. Wij zullen de mantels aanstonds aantrekken, want dat moesten wij liever niet in de stad doen, niemand kan weten of er niet reeds spionnen in de buurt zijn. En nu te paard, over een half uur zal de zon

opkomen.

Allen sprongen in de zadel en de kleine ruitertroep reed door de hoge poort weg, terwijl de brave, oude Arabier hen nakeek, nieuwsgierig naar wat die vroege rit te betekenen kon hebben.

Caïro lag daar vredig, alsof het nog sliep in haar bed van groen, terwijl de witte en crèmekleurige huizen langs de hellingen der heuvels oprezen, en de toppen der minarets reeds verguld werden door de eerste stralen der zon.

De vier ruiters waren afgestegen achter een dicht bosje mimosa's en kortaf beval Raffles:

— Trek nu de mantels over uw kleren aan, en verwissel uw putties tegen de rode laarzen. Gij ziet, Fawkes, dat gij uw hoed, als dat hoofddeksel u te lastig wordt, eenvoudig kunt achteroverschuiven, want dit koord, dat in een lus op uw borst hangt, houdt het tegen. Ik zou u echter raden, die hoed op te houden, die uit stro is vervaardigd en u voortreffelijk tegen de zengende zonnestrallen zal behoeden. Charles, je kijker.

Brand had zijn kijker reeds uit het foudraal genomen en overhandigde het instrument aan Raffles, die het nu voor de ogen bracht en voorzichtig de takken terzijde schoof van het bosje, ten einde naar buiten te kunnen zien.

Inderdaad, de plek, door de woestijnrovers aangegeven, was goed gekozen. Want mijnen ver was het te zien, of een man, die langs de weg van de zijde van Caïro naderde, al of niet alleen was.

Raffles had nauwelijks even door de binocle gekeken, of hij ontwaarde in de verte vier onbeweeglijke gedaanten te

paard, die op de top van een lage heuvel stonden, de hoeden in de nek, en de ogen met de handen beschuttend tegen de stralen van de nog laagstaande zon.

— Daar zijn zij, zei hij eenvoudig. Wat denkt gij, Fawkes, zou Willard met het geld komen?

— Mijnheer Brunt, Willard is ontegenzeggelijk een lafaard, hij hecht ongelooflijk veel aan geld, hij is gierig, en hij schijnt niets te kunnen doen en zelfs niet te kunnen denken zonder zijn tante, maar dat hij moedwillig zeven mensen in de dood zal zenden, dat neem ik niet aan.

Als om de woorden van de jongeman te bevestigen, naderde daar van de zijde van Caïro een ruiter, gezeten op een van die hoge, grote paarden, zoals de manegehouders te Caïro ze verhuren aan toeristen. De eenzame ruiter scheen een ogenblik onzeker te zijn van de weg die hij moest volgen, maar gaf toen zijn paard de sporen, en hield het pas weer in toen hij de afgesproken plek had bereikt. Daar was niets anders te zien dan een enkele dadelpalm, geflankeerd door een mijlpaal en zelfs een muis zou zich kunnen verbergen.

En daar kwamen de Toearegs ook al aanrennen met vliegende mantels, de punthoeden op hun ruggen op en neer dansend, terwijl de hoeven van hun paarden nauwelijks de grond schenen te raken.

Willard scheen wat zenuwachtig te worden, want zijn paard draaide voortdurend heen en weer, maar reeds het volgende ogenblik was hij omringd door de vier ruiters, die een karabijn aan een bandelier op de rug droegen. Op hun rechterheup hing, in een schede van fijn gevlochten bamboe, het lange, scherpe zwaard der Toearegs, een soort sabel, die met twee handen aangevat kan worden, en in vorm enigszins gelijkend op de zwaarden der beroemde Japanse zwaardvechters.

Hun mantels hadden een donkere kleur, en Raffles herkende door zijn kijker in hen onmiddellijk leden van de stam der Senoësis.

Wat Willard nu deed was niet duidelijk te zien, maar de vier woestijnrovers

schenen het in ieder geval goed te keuren, want slechts enkele ogenblikken later wendden zij de teugel, en galoppeerden heen, zo snel hun paarden wilden lopen. Op de heuveltop wendden zij zich nog eens om, teneinde te kijken naar de ongelukkige Willard, die langzaam terug reed, waarna zij verdwenen.

— En nu wordt het onze beurt, riep Raffles uit. Vooruit jongens, hen achterna.

— Zullen wij hen aanstonds overvallen? vroeg Fawkes, wiens donkere ogen schitterden in zijn gebruint gelaat, en die in zijn vermomming waarlijk al heel veel leek op een zoon der woestijn, daar zijn ogen bijna zwart waren.

— Neen Fawkes, dat zou niet verstandig zijn, want zo zouden wij immers beletten dat zij ons de weg wijzen, antwoordde Raffles met een glimlach.

— Gij hebt gelijk, en ik laat mij door mijn haast wat al te zeer meeslepen, hernam de jongeman. Ik onderwerp mij volkomen aan uw inzicht. Ik weet niet hoe het komt, maar ik krijg de indruk dat gij iets dergelijks wel meer bij de hand hebt gehad.

— Meermalen, Fawkes, antwoordde Raffles kortaf. Ik acht het nu een groot geluk, dat ik de streek hier zo voortreffelijk ken. Het zou mij niets verwonderen als die kerels ons inderdaad naar het gebied van de Baharia brengen.

— Hoeveel tijd zou daarmee heen gaan, denkt gij? vroeg Fawkes.

— De afstand tot de eerste oase, Harra zal omstreeks 280 kilometer bedragen, antwoordde Raffles. Meer dan 100 kilometer per dag kan zelfs het vlugste en sterkste Arabische paard niet afleggen, tenminste niet gedurende enige tijd achter elkaar, en wij zullen dus wel op drie dagreizen moeten rekenen. Wij hebben echter een tent bij ons, over ons nachtverblijf behoeven wij ons dus niet ongerust te maken en wij hebben natuurlijk voor, dat onze paarden volkomen vers zijn, terwijl die schavuiten hun rijdieren een tocht van minstens 3 dagen hebben moeten laten maken. Het is mogelijk, maar ik acht het niet waarschijnlijk, dat zij een dag gerust hebben, alvorens de terugtocht te aan-

vaarden, maar ook dan zijn we nog in het voordeel. Zijn wij allemaal gereed? Op weg dan.

De paarden werden aangezet, en het viertal stooft te voorschijn van achter het dichte bosje, dat hen tot die tijd verborgen had gehouden.

Zij waren vrij ver achter geraakt, maar toch lieten zij hun paarden niet al te snel lopen, daar zij vooral in het begin zorgvuldig moesten vermijden, al te dicht in de buurt van de vier Toearegs te komen.

Het was voldoende, als zij hen gedurende de eerste uren met de kijker nog juist even konden zien.

De woestijn was hier heuvelachtig en toen zij de eerste heuveltop bereikten, zag Raffles door de kijker het viertal woestijnrovers op een afstand van omstreeks een kilometer snel voortgalopperen in zuidwestelijke richting, blijkbaar zonder zich te bekommeren om de vermoeden van hun paarden, en bezielde door het verlangen, zich zo spoedig mogelijk weer naar hun aanvoerder te begeven met de buit.

Maar zodra men over de heuveltop heen was, verloor men de Toearegs uit het oog en moest op goed geluk worden verder gegaan.

Dit spel duurde bijna een uur, nu eens moesten de achtervolgers vrezende, de vier rovers voor goed uit het oog te hebben verloren, dan verschenen zij plotseling weer in het gezichtsveld van de kijker, niet veel groter dan stippen, zodat Raffles en zijn metgezellen de paarden tot grotere spoed moesten aandrijven.

Het was bijna midden op de dag, en de hitte werd voor Europeanen bijna onduelbaar, toen blijkbaar ook de Toearegs hun rijdieren wat rust wilden gunnen, want zij hielden halt bij een kleine oase, bestaande uit niet meer dan een half dozijn palmen, rondom een kleine waterplas.

Wat de achtervolgers aangaat, het kleurmiddel zou niet eens dienst behoeven te doen, want die rit van vijf uren over het rosse zand der woestijn, in een gloeiende zon, had hen zo bruin als okkernoten doen worden.

Alleen de blauwe ogen van Brand en Henderson zouden hen kunnen verraden, want die leken nog lichter in hun bruine gezichten.

Zij kwamen behoedzaam zo dicht mogelijk bij het groepje palmbomen, stegen af, aan de voet van een heuvel, maar moesten hun paarden blijven vasthouden, want de dorstige dieren hadden het water geroken, en zouden niets liever gewild hebben, dan zich in het koele water verfrissen.

Wie de hitte van de woestijn niet aan den lijve gevoeld heeft, weet niet wat het zeggen wil, midden op de dag bij een onbewolkte hemel in de zon te moeten vertoeven. Maar Raffles had met geestkrachtige, sterke mannen te doen, die offers wilden brengen ter bereiking van hun doel en zo klaagde niemand. Zij aten zwijgend, ofschoon met moeite, terwijl het zweet hen langs het gelaat stroomde, het brood en de dadels uit hun knapzakken.

Nu en dan kroop een hunner, met de kijker gewapend, voorzichtig tegen de lage heuvel op, om zich te vergewissen dat de oase nog altijd in het tijdelijk bezit van de tegenpartij was, totdat Brand ten slotte verheugd kwam mededelen, dat de vier Toearegs zoëven weer waren opgetrokken.

Aanstands wierpen allen zich in de zadel, en tien minuten later bereikten zij op hun beurt de vrij grote plas, waar zij zich en hun paarden konden laven, en waar de grote veldflessen met het kostbare nat gevuld konden worden.

Zo ging het de gehele dag door, op het voetspoor van de Arabieren. Langzaam viel de schemering, de schaduwen kregen een paarse tint, en een heerlijke, koele wind kwam over de barre zandvlakte strijken.

Er braken nu enige gevaarlijke ogenblikken aan, want ofschoon de maan aan de hemel verscheen, en met haar helder licht de vlakte verlichtte, moesten Raffles en de zijnen de Toearegs toch dicht naderen dan hun wel lief kon zijn, teneinde hen niet geheel en al uit het oog te verliezen.

Maar gelukkig losten die eerste dag de Toearegs zelf dit moeilijke vraagstuk

op, door reeds tamelijk vroeg hun kampement op te slaan aan de voet van een hoge rots. Zij plaatsten een tweetal lage tenten van ondoordringbaar linnen, aten dadels en koeken van maïs, ontzadelden hun paarden, hetgeen de Arabier slechts bij hoge uitzondering zal doen, en begaven zich ter ruste, blijkbaar in de vaste overtuiging, dat niemand hen gevolgd was.

Raffles koos zich een plaatsje uit boven de wind van het kamp der tegenpartij, opdat de paarden geen lucht zouden krijgen van de aanwezigheid hunner soortgenoten en zich door hinniken zouden verraden. Daarop werden de dieren van het tuig ontdaan en gekluisterd, waarop alles voor de nacht in gereedheid werd gebracht.

Raffles en zijn tochtgenoten sliepen een zware slaap, vermoeid door de lange rit, maar zij waren toch het eerst weer op de been, en hielden zich gereed de woestijnrovers opnieuw te volgen.

De tweede dag verschilde weinig van de eerste, alleen begon de woestijn hier en daar plaats te maken voor rotsen en bergen, schaars begroeid met stekeleke planten en een soort dwergeiken. Het viel hier moeilijk, het spoor van de Toearegs te volgen, maar gelukkig was het zand hier wat vaster en bleven de indrukken van de hoeven wat langer en beter zichtbaar.

Op het midden van de derde dag wist Raffles met volkomen zekerheid, dat het gebergte van Baharia inderdaad het doel moest zijn van de Toearegs die hij achtervolgde.

De rovers vermeden zorgvuldig de karavaanweg, die van Harra voert naar de Natron Meren, natuurlijk uit vrees voor een ongewenste ontmoeting met een al te talrijke troep kooplieden, waarna zij het gebergte binnenreden op zeer vermoeide paarden, die bij iedere stap struikelden. Daar zij de dieren bleven voortdrijven, begreep Raffles, dat zij onmogelijk ver meer verwijderd konden zijn van hun eindoel.

Nu stond hij voor een der moeilijkste vraagstukken, die hij onder soortgelijke omstandigheden had moeten oplossen. Moest hij de vier schelmen hier over-

vallen, en hun de losprijs ontrukken, op gevaar af, dat zij liever zouden sterven, dan hem de plek te verraden, waar hun aanvoerder zich met zijn gijzelaars bevond, of moest hij hen nog verder ongemeoid laten begaan en dus de kans lopen, dat zij zich met de buit bij hun chef konden voegen, het aantal Toearegs nog vermeederen, en het Raffles en de zijnen onmogelijk maken, weer in het bezit te komen van het geld.

Toch, na enig nadenken, besloot Raffles tot het laatste. Verschillende redenen dwongen hem hiertoe, waarvan wel de voornaamste was, dat hij tot iedere prijs moest voorkomen, dat de Koning der Woestijn, vrezende dat het uitblijven van zijn afgezanten de mislukking van zijn plannen betekende, uit woeste wraakzucht zijn gevangenen zou ombrengen.

En zo trokken zij dan ook verder, de vier stoutmoedige mannen, nog altijd in hun vermomming en op paarden, die, hoewel vermoeid, nog weinig geleden hadden door de geforceerde rit.

Om vier uur in de namiddag, geheel onverwachts, zagen de vier achtervolgers het eindoel van hun vermoeiende tocht voor ogen.

Want toen zij met de grootste voorzichtigheid door een kleine, smalle pas getrokken waren, zagen zij daar, ongeveer vijftig meters lager, het kamp der rovers voor zich, bestaande uit een zestal grote tenten, en een zevende, die in grootte en sierlijkheid boven alle andere uitmuntte, en die tezamen geplaatst waren in een dalkom, waar droog gras groeide en vrij hoog opgaand struikgewas. Juist op dat ogenblik trad uit die grootste tent een rijzig man te voorschijn, met een koffiebruine tint en grote, gitzwarte ogen, aan wiens trotse houding het direct te zien viel, dat hij de heerser was over de troep.

Hij droeg, in tegenstelling met de anderen, een wit overkleed, een wijde, witte broek, die verdween in hoge, vuurrode knielaarzen van marokijnleder, een lange mantel, voorzien van een kap, die aan het einde versierd was met een grote kwast van gouddraad.

De kap was nu achterovergeslagen, en

zo was het gehele hoofd duidelijk te zien, met het diepzwarte kroeshaar, het puntbaardje, en de dreigend gewelfde wenkbrauwen.

Zijn gordel, eveneens van rood leder, versierd met gouden plaatjes, droeg de kromme sabel met een fraal bewerkte greep.

Zoëven was hij waarschijnlijk ingelicht door een van de schildwachts, die in eerbiedige houding achter hem uit de

tent te voorschijn kwam.

Deze was hem zeker komen zeggen, dat de afgezanten gesignaleerd waren op de vlakke, en elk ogenblik zouden te voorschijn komen.

Raffles had de man nauwelijks gezien, of hij zei op zachte toon:

— Wij zullen geen gemakkelijke taak hebben. Ik ken die man. Het is Selim Jakkar, de gevreesde rover, de Koning der Woestijn.

HOOFDSTUK VI

TANTE EDITH

Fawkes schrok op het horen van die naam, beet zich op de lippen, en zijn blik was duister, toen hij op schorre toon fluisterde:

— Mijn God, dan moet ik het ergste voor mijn arme Lilian vrezen. Ik heb ook van die man horen spreken; zijn wreedheid is zelfs onder zijn rasgenoten berucht, en reeds menige Europese vrouw is zijn slachtoffer geworden.

Raffles zag dat de jongeman van opwinding sidderde en reeds naar zijn repeteregeweer tastte, teneinde zich te overtuigen of het geladen was, en hij fluisterde op bevelende toon:

— Laat uw wapen voorlopig met rust Harry. Gij hebt beloofd in alles mijn aanwijzingen te zullen volgen, en ik houd u aan uw woord. Gij zoudt er op tweehonderd meter afstand gemakkelijk in slagen die man neer te leggen, maar dan zouden wij het hele kamp onmiddellijk achter onze hielen krijgen.

— Hoeveel zouden er zijn? vroeg Brand fluisterend, die geen oog van het kamp had afgewend, nadat allen waren afgestegen en hun paarden hadden vastgebonden aan de dunne stammen van enige olijfbomen.

— Daar zijn minstens dertig man, naar de grootte van de tenten te oordelen. Ik denk dat de gijzelaars zich in een daarvan bevinden; vermoedelijk

waar die schildwacht voor op post staat.

— Welk een leven moeten zij geleid hebben, welk een angst moeten zij hebben uitgestaan, fluisterde Fawkes hees. Wat zullen wij doen, mijnheer Brunt?

— Wij zullen doen, wat het verstandigst is, Fawkes en wachten. Aanstonds zal Selim Jakkar zich natuurlijk overtuigen of de bedongen geldsom er is, en dan zal hij de gevangenen doen wegbrengen door een vertrouwd geleide, tot op een punt, waar men Caïro kan zien liggen in de verte. Gij hebt dan niets anders te doen, dan u bij hen-aan te sluiten en uw bescherming aan te bieden, want de onderlinge concurrentie tussen de heren woestijnrovers is groot, een tweede groep zou wel eens kunnen opdagen, zodat uw vrienden van de wal in de sloot zouden geraken.

— En gij? vroeg Harry, Raffles aandachtig aanziende.

— O, met mij is het wat anders, antwoordde Raffles schouderophalend. Ik heb beloofd, dat ik mijnheer Willard de helft van de losprijs terug zou bezorgen, en die belofte moet ik natuurlijk houden. Ik weet nu waar het geld is, en ik zal 't wel in handen weten te krijgen. Maar dat kan ik natuurlijk niet doen, voor gij en de uwen op een veilige afstand zijt, zodat van inhalen geen sprake meer kan zijn. Maar voor het organ-

blik zullen wij wat naderbij zien te komen, en ons eens vergewissen wat daarginds voorvalt. Ik heb zoëven een smal pad ontdekt, door de natuur gevormd, dat met een omweg op het kamp schijnt uit te lopen. Er zijn rotsblokken genoeg die ons zolang kunnen verbergen.

— En de paarden?

— Die zullen niet weglopen. Kijk maar, de dieren grazen rustig en zijn vermoeid van de tocht. Bovendien zegt hun instinct hen, dat zij bij elkander en in de nabijheid van hun meester moeten blijven. Om de dieren behoeft gij u niet te bekommeren, en vlug nu, daar verschijnen de vier afgezanten reeds in het kamp.

Met de grootste behoedzaamheid verlieten de vier mannen hun schuilplaats en kropen over een open plek, achter elkaar. Dit was een precair ogenblik, want de woestijnbewoners hebben scherpe ogen, en een toevallige blik in hun richting zou hun aanwezigheid kunnen verraden.

Gelukkig echter bereikten zij het begin van het smalle pad, en nu konden zij zich weer oprichten, want het was aan weerszijden door hoge rotsen afgesloten, zodat zij ongemerkt het kamp zo dicht konden naderen, dat zij, verborgen achter een met ruig struikgewas begroeide top, van een hoogte van omstreeks acht meters konden neerzien op de plek waar de tenten stonden, en zelfs zeer duidelijk in de klare lucht konden horen, wat daar gesproken werd.

Zij hieven juist voorzichtig het hoofd op, om te zien wat er geschiedde, op het ogenblik, dat de vier afgezanten in een kleine kring zaten neergehurkt voor het opperhoofd, dat onbeweeglijk, met gekruiste armen voor hen stond, en bezig waren, de bankbiljetten te tellen. Ieder had een hoopje geld voor zich, veel bankbiljetten en wat goud. Twee hunner hadden reeds hun aandeel geteld en overhandigd aan Selim Jakkar, die het met een onverschillig gebaar deed verdwijnen in een buidel van geitenleer, die aan zijn rechterzijde hing.

De derde man was bijna klaar, en ook zijn aandeel verdween in de lederen zak.

Terwijl de vierde met luide stem het

bedrag aftelde, dat aan hem was toevertrouwd, lieten de vier bespieders hun blikken eens gaan over het kamp.

Zij kwamen tot de slotsom, dat Selim Jakkar wel vast overtuigd moest zijn van zijn onschendbaarheid, daar het anders niet te verklaren viel, hoe hij zijn kamp had kunnen opslaan in een ravijn, dat aan alle kanten te omsingelen was. Raffles bedacht echter dat er, waarschijnlijk naar de kant van de woestijn, wel schildwachten geplaatst zouden zijn, en eensklaps overviel hem de onrustbarende gedachte, dat een van die schildwachten misschien de vreemde paarden zou ontdekken en alarm maken.

Hij vatte de arm van Henderson, en fluisterde hem toe:

— Luister eens, James. Ik geloof dat ik iets verzuimd heb, dat ernstige gevolgen zou kunnen hebben. Ga onmiddellijk terug naar de plek waar de paarden zijn, verberg je daar, of neem althans een zodanige positie in, dat je niet al te spoedig bent te zien, geef goed acht, en als er soms Toearegs mochten naderen, schildwachts, dan...

— Dan sla ik hen de hersens in, vulde Henderson bedaard de zin aan.

— Nu, je zult het wel niet tot dat uiterste behoeven te laten komen, hernam Raffles glimlachend. Een flinke vuistslag zal ruimschoots voldoende zijn. De hoofdzaak is dat het hun onmogelijk wordt gemaakt alarm te slaan. Ga nu vlug, en blijf daar tot wij ons weer bij je voegen, of totdat je iets te melden hebt, dat de moeite waard is.

Henderson gaf in het geheel geen antwoord meer, maar verliet zijn post, en een ogenblik daarna was zijn reusachtige gedaante in de wapperende, witte mantel aan het oog onttrokken.

De vierde man was nu juist gereed met tellen, en de stem van de aanvoerder klonk:

— 't Is goed, er ontbreekt niets aan. Ik ben tevreden over jullie, en gij zult boven het aandeel nog een premie uit mijn handen ontvangen. Breng de gevangenen voor mij; ik wil hen nog eens toespreken, alvorens zij de terugreis aanvaarden. Morgenochtend kunnen zij gaan. Acht mannen zullen hen begelei-

den.

De Arabier had dit alles in het dialect der Senoëssies gezegd, hetwelk de drie Europeanen daarboven voldoende kenden, om de betekenis van zijn woorden te begrijpen.

Hij had nauwelijks uitgesproken of vier mannen gingen op een der grootste tenten toe, die goed bewaakt werd, traden er binnen, en voerden zes blanken naar buiten, allen geboeid, van hun bovenkleren ontdaan, evenals van hun schoeisel en blootshoofds.

Toen hij dit zag had Harry Fawkes moeite een kreet van woede te weerhouden, maar Raffles legde hem snel de hand op de arm, en fluisterde hem toe:

— Dat wordt meestal gedaan om de gevangenen het ontvluchten onmogelijk te maken. Niemand zal natuurlijk half naakt, blootshoofs en blootvoets en zonder water de woestijn in durven trekken.

Fawkes scheen maar half tevreden met die verklaring en keek met ogen, die van wraakzucht schitterden, naar Selim Jakkar, die onbeweeglijk op dezelfde plaats was blijven staan, en zijn donkere ogen over de gijzelaars liet glijden.

Toen klonk zijn stem:

— Waar is de zevende? Er zijn zeven gevangenen binnengebracht.

Alsof zij op die vraag gewacht had, die zij toch onmogelijk had kunnen verstaan, kwam uit een andere tent, plotseling, tot stomme verwondering van de drie Europeanen een wezen te voorschijn dat het midden hield tussen een als vrouw geklede dragonder en een dikke dame van de kermis. Zij was geen Europese meer, maar zij was toch ook geen Arabische, ofschoon zij blijkbaar al haar best had gedaan, zoveel mogelijk te gelijken op een dochter van de Gobi.

— Grote goden, miss Bywater, siste Fawkes, die zijn ogen niet scheen te kunnen geloven. Is zij krankzinnig geworden?

Maar tante Edith zag er in het geheel niet als een krankzinnige uit, maar wel biezonder trots.

Zij kwam fier als een pauw uit de tent stappen, gekleed in een zeer kort

rokje, dat haar tot aan de knieën reikte en haar monsterachtig witte toonde, en de enkels, waaromheen koperen ringen vastgemaakt waren. Voorts droeg zij een zijden hemd, zonder mouwen, en daar overheen een jasje van groen fluweel, omboord met gouden munten, die bij iedere beweging fonkelden in het licht van de dalende zon.

Om haar dikke, blote armen waren eveneens banden vastgemaakt van koper onderling door kettinkjes aan elkaar verbonden. Om haar vette hals hing een snoer van fraai bewerkte kralen van onyx, en in het loshangende haar, dat hier en daar al verdachte grijze strengen begon te vertonen, was een sieraad vastgemaakt, dat in vorm wel wat geleeke op een diadeem.

Zij kwam met statige tred naderbij, op de voet gevolgd door een Toeareg, groot en mager, met gitzwarte knevel en een lange, warrige baard.

Onmiddellijk kwam een der schildwachts op de vrouw toestormen, maar hij was nauwelijks in het bereik van haar hand, of een formidabele mulpeer deed de man achteruitdeinzen en als een aangeschoten konijn over de grond rollen.

— Blijf van me af, lelijke aap, beet de stem van tante Edith hem toe. Bedenk wie je voor hebt. Ik ben de vrouw van de neef van je chef.

Zij lonkte met een blik, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet, naar de magere Toeareg, die achter haar aankwam en met begerige blikken keek naar zijn pas verworven buit, een buit van bijna 150 kilo.

Nu zal men een Toeareg zo goed als nooit zien lachen, maar zelfs het bendevoofd scheen toch enige moeite te hebben de spieren van zijn gelaat in bedwang te houden, toen hij die zonderling toegetakelde, dikke vrouw daar zag komen aanhuppelen, in een gewaad waar zij bijna uit barstte, en terwijl alle koperen versierselen rinkelden.

Toen vroeg hij in vrij goed Engels: — Wat hoor ik daar, mevrouw? Zijt gij niet goed bij uw verstand? Wilt gij de vrouw worden van mijn neef Djekrak?

— Ik wil het niet worden, ik ben het al, antwoordde tante Edith met een stralende blik en meteen sloeg ze een van haar dikke armen met zoveel geweld om de hals van haar uitverkorene, dat de magere Toeareg bijna het evenwicht had verloren, en een niet al te manhaftig figuur sloeg, zoals hij daar in gebukte houding stond, de nek omkneld door de dikke, blote arm van zijn nieuwbakken ega.

Bijna alle gijzelaars hadden een kreet van afschuw en ongeloof geslaakt, en Lillian Howard riep vol verontwaardiging:

— Miss Bywater. Dat kunt gij toch niet menen. De vrouw van een woestijn-rover, van halve wilden, die ons geld gestolen hebben, en die ons zeker zouden hebben ter dood gebracht als het niet gekomen was?

— Ik zou wel eens willen zien of Djerak een vinger naar mij durfde uitsteken, zei tante Edith grimmig. En verder geloof ik wel dat ik kan doen wat ik verkies. Is hij soms niet mooi? Hij is zeker heel wat meer mans dan jullie sukkel van Europeanen. Heb je hem al zien paardrijden? Heb je gezien hoe hij met zijn geweer omgaat? Ik ben trots op hem, ik blijf mijn hele leven bij hem. Hij zal mijn fortuin met mij delen, en die kwast van een Tim kan naar de maan lopen. Over een half jaar zal ik mijn kereltje genoeg getemd hebben, om met hem in Londen te kunnen verschijnen. En wie het niet bevalt, die moet het maar zeggen. Djerak, geef me een zoon.

Djerak verstond geen woord Engels, zo groot als een huis, maar het gebaar met de gespitste lippen scheen hij wel te verstaan, en de Europese scheen hem reeds op de hoogte te hebben gebracht van de attracties van de Europese kus, die hij niet kende, tenminste hij boog zich grijnslachend over haar heen, hun lippen ontmoetten elkaar, terwijl Lillian Howard gloeiend rood werd en het gelaat met de handen bedekte. Het verliefde paar omvatte elkanders middel, en zij gingen met koninklijke tred de tent van de overgelukkigte Djerak weer binnen.

Zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok, hernam Selim Jakkar rustig:

— Laat zij haar gang maar gaan. Als zij bij ons wil blijven, zal ik mij er niet tegen verzetten. Zes van jullie zullen dus vertrekken, morgenochtend, nu de losprijs is betaald, want ook de Koning der Woestijn weet zijn woord te houden, ongelovige honden.

Hij was een paar stappen naar voren gekomen, keek de blanken met zijn fonkelende ogen minachtend aan, maar op het punt dat hij zich weer wilde omwenden, viel Lillian Howard hem in het oog.

Het was alsof hij haar voor het eerst zag en nu pas haar blonde schoonheid opmerkte.

Hij draaide zich weer om en kwam langzaam op haar toe, terwijl het meisje beurtelings doodsbleek en bloedrood werd.

Selim deed nog een stap, en even raakten zijn bruine vingers haar arm. Het meisje slaakte een kreet van angst en afschuw, achteruit wijkend zo ver zij kon.

Fawkes had zijn geweer gegrepen en juist bijtijds had Raffles hem de hand op de mond gedrukt om de kreet van woede daarin te smoren.

— Blijf bedaard, fluisterde Raffles haastig. Gij zoudt alles kunnen bederven. Beheers u; als gij nu zoudt schieten, zou het ons allen het leven kunnen kosten. Bedenk dat zij daarbeneden allen gewapend zijn, en moderne geweren hebben.

Inderdaad waren nu alle Toearegs, ruim dertig in aantal, waarvan velen met hun vrouwen, te voorschijn gekomen, en de drie mannen daarboven hadden dadelijk gezien, dat slechts enkelen nog bewapend waren met het ouderwetse, lange geweer met de eigenaardig gevormde, sierlijke kolf, ingelegd met ivoor, zilver of parelmoer. Integendeel, bijna allen hadden uitstekende, moderne geweren, waarschijnlijk door sluikhandelaars geleverd of aan jagers ontstolen, of buitgemaakt tijdens een overval van een Engelse of Franse post.

Zij zouden er, van hun hoge stand-

punt, vier of vijf kunnen neerleggen, maar de overigen zouden hen overmeesteren en onmiddellijk doden, en dan zou ook het lot der overige gevangenen niet twijfelachtig zijn.

Bleek als een doek van woede en jaloezie liet Fawkes zijn geweer zinken, in zijn binnenste wel begrijpend, dat Raffles gelijk had, en dat een onvoorzichtige daad thans alles zou kunnen be-derven.

Heel lang keek de Toeareg naar het fijne, nu dodelijk ontstelde gezichtje van Lillian Howard en zei toen langzaam:

— Niet zes, slechts vijf der gevangenen zullen terugkeren. Deze jonge vrouw blijft bij mij en zal mijn tent met mij delen. Ik zal echter een deel van de losprijs om harentwille teruggeven: 10.000 pond. Nog nooit heb ik dit gedaan, maar gij zijt zeer schoon, blank meisje, en gij zijt mij wel 10.000 pond waard. Breng haar naar mijn tent, mannen, en zeg aan mijn vrouwen, dat zij zich toeten moeten voor de huwelijksnacht.

Bij die woorden was Fawkes verschrikkelijk om aan te zien. 't Was alsof zijn ogen hem uit het hoofd zouden pulsen en hij omknelde zijn geweer met zoveel kracht, dat al het bloed uit zijn vingers werd weggeperst.

Zijn ademhaling ging moeilijk, en Raffles en Brand moesten hem met alle geweld vasthouden, teneinde te beletten dat hij zou opspringen en zich op de Toeareg zou gaan werpen.

— Heb geduld, maar beheers u dan toch, voor den duivel, beet Brand hem toe. Wij zullen wel tussenbeide komen, voor het te laat is. Het is nog geen nacht, en tussen lip en bekerrand...

— Mijn vriend heeft gelijk, zei Raffles kalmerend. Wees een man, en vertrouw u aan onze leiding toe. Gij zoudt haar niet kunnen redden, als gij u doldriftig naar beneden zoudt willen werpen, integendeel, gij zoudt haar slechts ten verderve voeren, en ons allen met haar. Wij begrijpen heel goed wat gij thans moet gevoelen, maar ik verzeker u dat die bruine schobbejak het niet zo gemakkelijk zal hebben als zijn neef Djerak met tante Edith. Maar wat is

dát?

Op dit ogenblik klonk er een luid misbaar uit de tent, waarin miss Bywater, of liever mevrouw Djerak met haar echtgenoot was verdwenen.

Het tentdoek golfde, alsof daaronder een kokende zee woelde en toen kwam er een Toearegse vrouw, niet veel meer dan een kind nog, onder luid gekrijs naar buiten vliegen, alsof zij vleugels had, en kwam vijf meters verder weer op het zand terecht, onmiddellijk gevolgd door een tweede, een derde en een vierde vrouw, die uit de tent kwamen vliegen, alsof zij daar met een kanon werden uitgeschoten.

Het gekrijs en geschreeuw duurde nog even voort, en toen verscheen tante Edith in hoogst eigen persoon, met een hand vol haar in ieder van haar dichtgeknepen vuisten, een glas van haar lorgnet stukgeslagen, hijgende boezem, en haar zijden hemd bijna aan flarden.

Zij was nauwelijks verstaanbaar toen zij, op de Sheik toestormende, kreet:

— Wat zijn dat voor manieren? Spreekt die lange slungel de waarheid? Moet ik zijn liefde delen met die vier bruine meiden daar? Zou ik nummer vijf zijn? Is die kerel een mormoon? Ben je stom geworden, of ben je de baas niet van dat ondiep? Beveel hem onmiddellijk, dat hij die vier bruine vrouwen er uit gooit, en mij alleen als zijn vrouw houdt.

Selim Jakkar wierp de razende, tierende vrouw een koele blik toe, en zei hooghartig:

— Gij hebt u te voegen naar de gebruiken van onze stam, en die schrijven voor dat de man zich zoveel vrouwen kan kiezen als hij zelf verlangt. Bevalt u dit niet, voeg u dan bij de vijf die zullen vertrekken.

— Dat geve Allah, klonk plotseling een stem, en Djerak verscheen zelf, in een betreurenswaardige toestand, het rechteroog dichtgeslagen, zijn neus dik en opgezwollen, met twee tanden door zijn lip, bebloed en vuil, en ontdaan van al zijn waardigheid.

Tante Edith wendde zich verwonderd naar hem om, en zei:

— En dat noemt zich Koning der

Woestijn. Een man, die een ongelukkige zwakke vrouw niet eens weet te beschermen tegen vier duivelinnen. Nu, als het huwelijk hier zo is, Sheik, dan zie ik er maar van af. Jullie zijn me tegengevallen, hoor. Waarschuw de portier maar, ik vertrek onmiddellijk, en naar fooien kunnen jullie fluiten. Kom, Lilian, wat sta je daar? Trek je manteltje weer aan, en ga mee.

— Deze vrouw blijft hier, hernam de Sheik koeltjes. Zij zal mijn gade zijn.

— Dat dacht je maar, bruine aap, schreeuwde tante Edith woedend. Denk je dat ik haar aan een zelfde behandeling wil blootstellen? Je laat haar dadelijk gaan, of ik beklag me bij de U.N.O.

De Sheik verwaardigde zich niet eens haar antwoord te geven, maar gaf een wenk, waarop vier van de krachtigste Toearegs zich aanstonds op tante Edith wierpen, ofschoon zij nog moeite genoeg hadden haar te overweldigen, te binden en weer naar de tent der gijzelaars te brengen.

— Een walgelijk schouwspel, zei Fawkes op zachte toon, vol afschuw het hoofd afwendend.

— Ik kan ook niet zeggen dat het een aesthetische vertoning is, zei Brand. Die dame is wel van een zeer «gevaarlijke leeftijd». En zij maakt er onze

taak waarlijk niet gemakkelijker op.

Reeds hadden een paar mannen zich naast de halfbewusteloze Lilian geplaatst en nu voerden zij haar naar de grootste tent, die plaats bood voor wel twintig personen, en die gemaakt was van dik, grijs linnen, versierd met lange repen marokijnleder, rood veterband en vuurrood geschilderde houten kralen.

Naast deze tent wapperde de standaard van de Sheik, een driehoekige, vuurrode lap, met in het midden een zilveren halve maan.

Een paar vrouwen verschenen in de ingang en namen de gevangene van de beide Toearegs over.

Toen viel de tentlap weer neer.

De zon was nog maar nauwelijks zichtbaar achter de hoogste rotsen, toen dit alles geschied was.

Juist op dat ogenblik keerde Hender-son terug, met een uitdrukking op zijn gelaat, die Raffles aanstonds deed vragen:

— Wel, wat is er? Je ziet er uit of je je laatste oortje versnoept hebt. Is er iets ernstigs gebeurd?

— Neen, dat niet, mylord, helemaal niets ernstigs, het heeft niets te betekenen, maar ik heb toch niet volkomen volgens uw bevelen gehandeld, want de twee Toearegs die me overvielen, zijn zo dood als een pier.

HOOFDSTUK VII.

BEVRIJDINGSPLANNEN

— Hoe is dat mogelijk? vroeg Raffles op strenge toon. Ik had je toch gezegd, dat het niet nodig was, tot het uiterste over te gaan?

— Dat is zo, mylord, maar als ik hun veroorloofd had, tot het uiterste te gaan dan zou ik nu niet voor u staan. En dat kan toch niet uw bedoeling zijn geweest. Het was een kwestie van leven of dood, en omdat ik liever bleef leven...

— Vertel hoe 't gegaan is, beval Raf-

fles kortaf. En buk je, anders zullen ze je kunnen zien.

— Wel, mylord, ik zat daar zo bij de paarden in mijn maskerdepakje, begon de reus bedremmeld, toen ik daar ineens twee van die bruine kerels voor me zag opdagen, voor ik nog enig besef had van wat ze wilden. Het is me nu nog een raadsel, waar ze zo ineens vandaan kwamen. Ze hadden allebei een soort slag-germes in de hand, zo'n krom ding,

weet u wel, vlijmscherp, en wel een voet lang en ze gingen me allebei tegelijk te lijf; misschien lijk ik nog niet zo heel erg op een Arabier als je wat al te dicht bij me komt.

Raffles keek een ogenblik in het brede, door de zon verbrande gelaat met de helblauwe ogen en de lichte wenkbrauwen en zei, ondanks zichzelf glimlachend:

— Neen, op een Arabier lijk je allerminst, James.

— Een gaf er mij een jaap met zo'n mes, maar gelukkig kon ik de slag nog gedeeltelijk afweren en ik heb alleen maar een houw gekregen in mijn beneden arm, en die zo goed mogelijk verbonden, maar ik ben toch wel een half literdje bloed kwijtgeraakt, geloof ik. Zoals u gezegd had, gebruikte ik alleen mijn vuist. Ik gaf de kerel een stomp in zijn bruine tronie, en hij viel ruggelings van het smalle rotspad en belandde een dikke honderd meter lager. Ik kan mij niet voorstellen dat hij die tuimeling overleefd heeft. De tweede trok een heel lelijk gezicht, en viel ook al op mij aan met dat vlijmscherpe ding, maar ik greep hem bijtijds in de borst, en drukte hem achterover, maar die kerel bleef maar altijd naar mij houwen als een krankzinnige, zodat ik wel verplicht was, hem met zijn hoofd tegen de rotsen te slaan, en ja, wat zal ik u zeggen, die kerels hebben harde koppen maar de rots bleek toch nog harder. Hij hield tenminste dadelijk op met slaan, viel opzij, en was dood. Ik kon er werkelijk niet aan doen, mylord.

— Als het zo gegaan is, James, heb je alleen maar je leven verdedigd, waartoe je het volste recht had, zei Raffles eenvoudig. Het blijkt nu dat ik er goed aan heb gedaan je naar die plek te sturen, anders waren wij wellicht in de rug aangevallen, en afgemaakt. En nu zullen wij ons een eindje terug trekken, jongens, en eens ernstig overleggen wat ons te doen staat. Charles, jij bent de kleinste en ik heb een taak voor je, die heel moeilijk en heel gevaarlijk is, maar die je toch zult moeten volbrengen, want ik vrees dat onze vriend Fawkes wat al te driftig en te doortastend

zou optreden, en daardoor alles zou kunnen bederven.

— Wat moet ik doen? vroeg Brand eenvoudig.

— Je moet proberen, je met de gevangenen in verbinding te stellen en hen zeggen, dat zij erop moeten aandringen zo gauw mogelijk, als het kan deze avond nog, te worden teruggevoerd.

— En als hun dat niet gelukt?

— Dan hebben wij gedaan wat wij in dat opzicht konden doen, en wij moeten rekening houden met de veranderde omstandigheden. Ik hoop echter dat de Sheik zal toestaan, dat de gevangenen reeds nu vertrekken. Dat zou onze taak aanzienlijk vergemakkelijken.

— En als zij niet willen vertrekken, omdat zij Lilian Howard niet in de steek willen laten?

— Dan zeg je dat zij zich om haar niet behoeven te bekommeren, omdat er vier ondernemende mannen in de buurt zijn, die wel zullen zorgen dat haar geen leed geschiedt. Zeg, dat onze taak des te gemakkelijker zal zijn, naarmate er minder Toaregs in het kamp achterblijven, en dat zij ons dus van dienst kunnen zijn, door zich zo gauw mogelijk gedwee te laten wegvoeren.

— En vervolgens?

— Vervolgens voeg je je weer bij ons op de plek, die ik je nader zal aanduiden. Het punt waar wij ons thans bevinden, is wel wat gevaarlijk, en te dicht bij het kamp. Wij zullen de omgeving eens nauwkeurig gaan opnemen. Tot dusverre heb ik vruchteloos gezocht naar de plek, waar zij hun paarden of kamelen laten weiden, en het is noodzakelijk, dat ik die nauwkeurig ken. Laten wij ons haasten om de streek eens op te nemen, voor de duisternis gevallen is.

— Wanneer moet ik gaan? vroeg Brand.

— Je zult minstens moeten wachten tot de schemering is aangebroken, antwoordde Raffles. 't Zal dan niet zo gemakkelijk vallen, je in je vermomming te herkennen.

— En, miss Lilian Howard? vroeg Fawkes met bevende stem.

— Ik ben er zeker van, dat zij voor-

lopig niet het minste gevaar loopt, beste Harry, gaf Raffles ten antwoord, terwijl hij zijn hand op de brede schouder van de jongeman legde. Je hebt gehoord, dat zij eerst als bruid getooid zal moeten worden, en dat duurt nogal een poosje. Charles, indien het je maar enigszins mogelijk is, je met miss Lilian in verbinding te stellen, doe het dan, zeg haar dat vrienden in de buurt zijn, en dat zij zich niet bang moet maken, maar zich eerder gedwee moet tonen.

— Het is goed, ik zal er mijn best toe doen, zei Brand.

— Een ogenblik, mijnheer Brunt, liet de smekende stem van Fawkes zich horen. Als gij mij de kans van mijn leven wilt geven, sta mij dan toe, in de plaats van uw vriend te gaan. Ik beloof u dat gij uw keuze niet zult berouwen. Gij hebt over mijn drift gesproken, maar ik zweer u, dat ik volkomen kalm zal zijn. Bedenk dat ik innig veel van haar houd, bedenk, dat ik nu ook het hart van haar koppige vader zal kunnen winnen, als ik mij voor haar in gevaar begeef, want ik loop gevaar, nietwaar?

— Gij loopt gevaar voor uw leven, antwoordde Raffles ernstig en daarom...

— Des te beter, viel Fawkes hem opgewonden in de rede. Daaruit zal haar blijken, dat ik gaarne mijn leven voor haar geven wil. Bedenk verder, dat mijn ogen een donkere kleur hebben, dat ik sterk gebruind ben, en dus veel minder in het oog zal vallen dan een van u. Vergeet verder niet, dat Lilian mij kent, en niet zal schrikken als ze mij ziet. Gij moogt het mij niet weigeren, gij zult er twee mensen innig gelukkig mee maken, want ik voel het, ik weet het dat Lilian ook van mij houdt.

Raffles scheen nog een ogenblik in tweestrijd te staan, toen was het alsof hem iets inviel, hij greep de hand van Fawkes, keek hem diep in de ogen, en zei afgemeten:

— Welnu, ja dan, ik zal deze moeilijke taak aan u overlaten, omdat gij inderdaad bijna niet van een echte Toearreg zijt te onderscheiden, met uw gebruind gezicht en donkere ogen, omdat dit voor u misschien levensgeluk betekent, en omdat gij mij beloofd hebt,

kalm en voorzichtig te zullen zijn. Ga dan, en moge de hemel u beschermen. Wij zullen nu eerst wat eten, want daaraan hebben wij stellig allen behoefte, en dan zal ik nog een ander plannetje nader uitwerken met deze jeugdige vriend, die niet heel erg in zijn humeur schijnt te zijn over zijn achteruitzetting.

Brand echter haastte zich te antwoorden, terwijl hij Fawkes hartelijk de hand drukte:

— Dat zou niet erg kameraadschappelijk van mij zijn. Ik erken dat ik het gaarne zou hebben gedaan, maar dit is een taak voor Harry, en hij weet tenminste met volkomen zekerheid waarvoor, voor wie, met welk doel hij zich in het hol van de leeuw waagt.

— Zo mag ik het horen, zei Raffles. Stil eens, hier lijkt mij de plek zeer geschikt; wij kunnen hier nog een deel van het kamp zien, zonder zelf gezien te worden, en op deze plek zullen zeker geen schildwachten verschijnen.

De knapzakken werden te voorschijn gehaald, en een ogenblik daarna aten de vier mannen zwijgend van hun maïs-koecken, geconfijte dadels en harde beschuit, waarop enige schijven lunchtong werden gelegd.

Toen zij bijna gereed waren, en de schemering langzaam begon te dalen, zei Fawkes, die in gedachten verzonken had gezeten, hoofdschuddend:

— Het is mij volkomen raadselachtig, dat een blanke vrouw zich zover kan vergeten om een huwelijk te willen sluiten met zo'n bruine, onbeschaafde vent.

— Beste Harry, alles wat de vrouw betreft, is raadselachtig, zei Raffles afgemeten, en met een spottende trek om de lippen. Zij doen wat niemand zou verwachten, zij laten wat volgens iedereen in de rede ligt, en logisch is. De dame die je bedoelt, is pas vijftig jaar, en zij beschouwt zich dus jong genoeg om te trouwen. Zij is haar eigen meesteres, buitengewoon rijk, en excentriek. De romantiek van het geval heeft haar zeker aangegrepen, en zij is onder de indruk geraakt van het uiterlijk van die Toearreg en heeft hem aan haar wil onderworpen.

— Maar een man van een ander ras.

Een bruine kwibus. Een man zonder een greintje beschaving, een halve wilde.

— Beste Fawkes, er bestaan voor de vrouw zaken, waarmede het ras of de opvoeding volstrekt niets uitstaande hebben, hernam Raffles koeltjes, dat moet wel zo zijn, anders ware het onverklaarbaar, dat, bijvoorbeeld, rijke Amerikanen zich door hun chauffeurs laten schaken en adellijke Engelse dames er met een bootverhuurder vandoor gaan. Dit bewijst, dat bij zeer veel vrouwen, ik durf niet zeggen bij allen, de Heer het moet afleggen tegen het Mannetje.

— Maar Miss Edith heeft nooit naar een man omgekeken, zei Fawkes in verwijfeling.

— Reden te meer, om aanstonds toe te tasten, nu zij als het ware overrompeld werd door de aanblik van die woestijnheld, hernam Raffles. En nu zullen wij het onderwerp verder maar laten rusten, om het later, op een gelegener tijdstip en als gij wilt, weer op te nemen. Nu zullen wij liever eens de hand uit de mouw gaan steken. Laat mij u eens aanzien. Ja, gij ziet er voortreffelijk uit, en het is bijna onmogelijk, in u de westerling te herkennen. James, geef mijnheer nog dat snoer kralen, dat om je hals hangt, en ik zal u deze amulet geven. Ziezo, dat is in orde, en ik wens u goed succes. Laat uw geweer hier, en het allerliefst ook uw revolver. Denk er om dat ieder voorbarig schot het einde van alles kan betekenen. Hier, neem mijn jachtmes, indien gij in het nauw gedreven mocht worden, zult gij u daarmee kunnen verdedigen. Maar

tracht liever zoveel mogelijk elke ontmoeting met die bruine kerels te vermijden. Ik behoef zeker niet te zeggen dat er niet aan te denken valt, de tent der gevangenen aan de voorzijde binnen te gaan. Tracht ze van achteren te naderen, schrijf enige woorden op een stukje papier, en schuif dat onder het linnen van de tent door, terwijl gij snel een paar woorden in het Engels fluistert.

— Zou er niemand bij hen in de tent zijn?

— Dat is zeer onwaarschijnlijk. Anders staat het echter met Miss Lilian. Gij moet er rekening mee houden, dat daar twee of meer vrouwen van Selim Jakkar aanwezig zullen zijn. Gij zoudt kunnen proberen, een kleine opening in de achterzijde van de tent te maken en dan uw kans waar te nemen om haar te waarschuwen, dat zij naar buiten moet treden. Misschien kunt gij dan enige woorden met haar wisselen of ook haar een briefje in de hand duwen, en wacht nu, ik zal zelf dat briefje opstellen voor Miss Lilian, overtuig u dat zij het leest, want daarop komt alles aan. Trek u dan haastig terug, en laat de rest verder over aan mijn vriend Charles, die u wel uw instructies zal geven. Ik heb een plannetje, dat moet slagen, mits, de overige gevangenen het gedaan krijgen, dat zij nog deze nacht worden weggevoerd. Zij moeten zeggen dat zij bang zijn en om een groot geleide vragen. Zijn zij eenmaal weg, dan hebben wij hier de handen vrij, en dan zullen wij mijnheer Selim Jakkar eens naar onze pijpen laten dansen.

HOOFDSTUK VIII.

EEN WOELIGE BRUIDSNACHT

Fawkes wist dat hij zich in doodsgevaar ging begeven, maar hij was uiterst bedaard, en zijn heftige woede van zoeven had plaats gemaakt voor een volmaakte kalmte; hij had zich van zijn revolver ontdaan, en aan zijn brede, roodlederen gordel hing nu in een schede van varkensleer het brede, vlijmscherpe jachtmes, hetwelk Raffles hem had gegeven.

Hij trok de kap van zijn burnoes nog wat dichter over zijn ogen, drukte allen zwigend de hand, nam nog eens nauwkeurig de omgeving op, en daalde toen voorzichtig het bochtige rotspad af, dat naar omlaag voerde, en liep in de richting van het tentenkamp.

Hij wist dat Brand hem na verloop van omstreeks tien minuten zou volgen...

In de toenemende duisternis zocht hij zich niet zonder moeite zijn weg naar omlaag, zorgdragende dat zijn voet niet tegen losliggende stenen stiet.

In het kamp was het nog niet rustig. Men hoorde de woestijnrovers hun melancholieke liederen zingen, afgewisseld door woeste kreten, en daartussen nu en dan het klagend gezang van de vrouwen van de stam.

Een enkele maal slechts hoorde hij een luide kernachtige vloek in zuiver Engels, die werd uitgesproken door niemand anders dan tante Edith. Het was duidelijk dat de waardige dame in het zwartste van alle humeuren was, en nog altijd geweldig boos aangaande de jammerlijke afloop van haar zo kortstondig huwelijk.

Zij scheen zich nog slechts met moeite in haar rol te kunnen schikken en verwenste met luider stem de gehele stam der Toaregs in het algemeen, en de rover Djerak in het bijzonder.

Voorzichtig sloop Fawkes telkens wat lager en wat naderbij, nu en dan zag hij de tenten, door een spleet in de rotsen,

of een glimp van het zoëven ontstoken kampvuur.

Plotseling echter stond hij doodstil, en voelde zijn hart met woeste slagen tegen zijn ribben kloppen.

Als hij nog tien stappen gedaan had, zou hij regelrecht tegen een Toareg zijn aangelopen, die daar in het smalle rotspad op wacht stond, onbeweeglijk als een stenen beeld, leunend op zijn geweer, en door een uitholling in de rots uitstarende over de vlakte in het westen waar het nog lang niet volkomen duister was.

De hemel was er rossig getint, en als fijne silhouetjes tekenden zich de dunne stammen der palmbomen af.

Gelukkig had de man nog niets van de nadering van de vermoede sterfeling gemerkt.

Fawkes deed voorzichtig een stap achteruit, trok behoedzaam het mes uit de schede, en wachtte. De tijd scheen hem eindeloos.

Een ogenblik dacht hij erover, op de man toe te springen en hem in een eerlijke strijd te overwinnen, maar hij begreep al gauw, dat dit onmogelijk zo stil zou gaan, of de man zou gaan schreeuwen en alarm maken.

Zo vergingen kostbare minuten, hij trilde van ongeduld en woede, en juist toen hij zich gereed maakte, liever alles te trotseren en de man te lijf te gaan, richtte de Toareg zich op, wierp nogmaals een blik op de vlakte, en keerde zich toen langzaam af, om het volgende ogenblik in een zijgang te verdwijnen.

Met vier, vijf stappen was Fawkes de gevaarlijke plek voorbij, terwijl hij het mes nog in de vuist geklemd hield, en enkele minuten later bereikte hij de achterkant van de tent der gevangenen, die een weinig terzijde stond.

Hij had het briefje voor Lilian Howard reeds gereed, en sloop nu op de

tent toe, zorgdragend evenwel dat hij door zijn gedrag geen argwaan zou kunnen wekken, ingeval hij werd gezien.

Hij zag echter slechts een enkele rover, de man die op post stond voor de tent, en van hem nog slechts een stukje van zijn bruine hand, die het geweer vasthield.

De overigen zaten in gehurkte houding, allen rondom het kampvuur, waarop een reebout of iets dergelijks aan het spit gebraden werd, en dronken uit bekers vervaardigd uit bamboestengels, een soort eigen gebrouwen, uit gerst gestookte brandewijn.

Het zag er zeker schilderachtig genoeg uit, en een kunstenaar van het penseel zou zijn hart hebben opgehaald aan die groep gebruide mannen met hun eigenaardige punthoeden op en gewikkeld in hun mantels om dat kampvuur gezeten, waarvan het rosse schijnsel hun gelaat in gloed zette, en van hun lichamen monsterachtige schaduwen maakte.

Maar Harry Fawkes had waarlijk wel aan andere dingen te denken.

Hij sloop tot vlak achter de grote tent bevond dat deze geheel gesloten was, en bukte zich. Hij begon het zand weg te graven onder het tentdoek, heel voorzichtig, totdat hij er tenslotte zijn hand onder door kon steken, gewapend met 't briefje.

Bijna onmiddellijk werd het hem uit de vingers getrokken en vele minuten lang stond zijn hart bijna stil uit angst, dat misschien toch een bewaker het hem had ontrukkt.

Hij had zich in de schaduw teruggetrokken en wachtte daar, met de vingers van de rechterhand om de greep van zijn mes geklemd.

Toen bemerkte hij tot zijn onuitsprekelijke verlichting dat het briefje in goede handen was gekomen.

De bewaker liep naar het kampvuur, een man stond op, die stellig de Sheik moest zijn, en kwam naar de tent toe.

Duidelijk hoorde Fawkes, hoe de vader van het meisje dat hij liefhad sprak, en verzocht, zo gauw mogelijk, liefst op hetzelfde ogenblik te worden weggevaerd.

Het antwoord luidde bevestigend. Het verzoek werd ingewilligd.

Misschien was Selim Jakkar maar al te blij, zich spoedig te kunnen ontdoen van die blanken, die hem thans maar in de weg waren, nu hij een blank meisje had veroverd, en reeds de volgende ochtend dacht weg te trekken van deze plek naar zijn douar.

Een ogenblik daarna werd het in het kamp levendig. Er werd geroepen en geschreeuwd, paarden werden binnengebracht, en Fawkes zag tot zijn onuitsprekelijke vreugde, dat ieder van de reizigers een paard kreeg, want dat was alweer zoveel gewonnen op de vijand. Hoe minder rijdieren er achterbleven, hoe beter het voor de plannen van die stoutmoedige, vreemde helper was, die daar in de duisternis het gedoe zat gade te slaan.

De Toearegs zadelden voor zichzelf zes paarden, en binnen een kwartier was alles voor het vertrek in gereedheid gebracht, de losgekochte gijzelaars stegen te paard, weer voorzien van hun kleren, en toen zag Fawkes die rusterstoet wegtrekken uit het kamp langs een vrij brede uitgang, die geleidelijk naar de vlakke scheen af te dalen.

— Dat is één, mompelde hij tevreden. En nu moet ik trachten, Lilian te bereiken, en daarna Charles, de vriend van onze geheimzinnige beschermer.

Zo voorzichtig mogelijk trok hij zich nog wat verder terug, deed ongeveer dertig stappen zijwaarts en stond met kloppend hart achter de grote tent van de aanvoerder.

Het was hem alsof hij daarbinnen een heel zacht gezang hoorde, iets als een eentonig neuriën van een litanie.

Dat waren zeker de meisjes, die het uitverkoren slachtoffer in bruidsgewaad moesten steken.

Hij sloop nog wat naderbij, maar zocht vruchteloos naar een opening in het dikke linnen van de tent. Toen trok hij zacht zijn mes uit de schede en maakte behoedzaam een klein stukje van het linnen los aan drie zijden, zodat hij het gemakkelijk kon oplichten.

En nu kon hij in het binnenste van de grote tent zien.

Het interieur was ingericht met barbaarse weelde. Niet ver van de ingang was een lage rustbank, vol kleurige kussens, bestikt met goud- en zilverdraad, daarvoor stond een lage tafel met rookgerei, in het midden stond een tafel, waardoor de zware bamboestaaf heen-ging, die het tentdak droeg, en waarop enkele voorwerpen stonden, waaronder een parfumblander, die een bedwelmen-de lucht verspreidde.

Aan de wanden hingen prachtige wapens en kleurrijke, zijden lappen, terwijl verspreid op de grond dierenhuiden lagen.

Fawkes zag dit alles bij het licht van een paar prachtige Arabische lampen, die aan koperen kettingen van het tentdak neerhingen.

Maar wat hij het eerst zag, was de onbeweeglijke gedaante van Lillian Howard, die daar neerzat met een doodsbleeke gelaat, strakke ogen en vast op-eengeknepen lippen.

Men had haar eerst zeker geheel ontkleed, vervolgens het lichaam gemasseerd en gebalsemd en nu was men bezig het jonge meisje te dossen in een overdadig rijk gewaad van witte zijde, bestaande uit een wijde broek, aan de enkel tezaam gesnoerd, en een zijden lap, die herhaaldelijk om het bovenlichaam werd gewikkeld, en tenslotte kruiselings over de schouders gevouwen.

Achter haar was een der bruine vrouwen van het stamhoofd, bezig met het vlechten van het blonde haar, waarin zij hier en daar sterk riekende bloesems van de tamarindestruik stak.

Lillian Howard liet dit alles begaan zonder een lid te verroeren, en het was alsof Fawkes op haar gelaat het vreselijk besluit las dat het meisje genomen had, ingeval allen haar mochten verlaten, en zij ondanks zichzelf de vrouw zou moeten worden van de woestijnbandiet.

Eensklaps geviel het dat het lot hem gunstig was, want niet ver van de voorzijde van de tent klonk plotseling de stem van de Sheik, en dadelijk stoven de drie vrouwen naar buiten om naar zijn bevelen te luisteren. Fawkes bracht onmiddellijk de mond voor het kleine

gat dat hij gemaakt had en fluisterde haastig:

— Lillian. Hier ben ik. Vrienden zijn in de buurt en zullen je redden. Neem dit briefje, vlug, lees het onmiddellijk, gedraag je naar de aanwijzingen daarin, en vernietig of verberg het dan onmiddellijk.

Het meisje was opgesprongen, staarde naar de achterzijde van de tent, en greep toen met een onderdrukte kreet het kleine papiertje, dat door de opening werd gestoken en dat zij met een bijna woeste gretigheid begon te lezen.

Nauwelijks had zij dit gedaan en het papiertje in haar boezem verstopt, of daar traden de drie vrouwen weer binnen om het toilet te voltooiën...

* * *

Bijna een vol uur was verstreken.

De duisternis was nu volkomen.

Alleen de maan verlichtte nu het ravijn en de tenten.

Het kampvuur werd onderhouden door een enkele schildwacht, die nu en dan de droge takken oprakelde en bijeen-schoof.

De woestijnrovers hadden zich allen ter ruste begeven in hun tenten en Selim Jakkar richtte zijn schreden naar de zijne.

Er lag een trek van onweerstaanbare begeerte en hartstocht op zijn donker, baardig gelaat.

Hij sloeg het tentdoek terzijde en bleef een ogenblik stilstaan, kijkende naar de jonge vrouw, die daar voorover lag op het rustbed, het hoofd in de armen be-graven, en nu langzaam het gelaat ophief, hem aanzag, en toen dodelijk ontsteld terugweek naar de verste hoek van de tent.

Ofschoon haar gelaat met een sluier bedekt was, zoals de gewoonte voorschreef, had Selim Jakkar maar al te goed haar dodelijke bleekheid gezien, en het was alsof dit hem nog des te meer prikkelde.

Met een kort, bevelend gebaar en een enkel woord zond hij de drie vrouwen weg, die in gebukte houding uit de tent slopen, bang voor zijn dreigende blikken, en toch woedend jaloers op die

blanke indringster, die nu wel de gunsteling zou worden; dat ongelovige schepsel met haar goudblonde haren en haar blauwe ogen.

Zodra de vrouwen hem voorbij waren gegaan liet de Sheik de zware voorhang van de tent vallen en ging langzaam, terwijl hij met een enkel gebaar zijn hoed en zijn lange mantel in een hoek wierp, op het sidderende meisje toe, dat met haar handen wel het tentdoek scheen te willen verscheuren om een uitweg te zoeken.

Hij was nu op een meter afstand van haar gekomen, en zei met zijn schorre keelstem in het Engels:

— Welnu, ben je nog altijd zo bang voor me. Doe die sluier af, en gun mij een blik op je lieflijk gelaat.

— Nu, als je dat zo graag wil, kijk er dan maar eens naar, maar kijk er het mooie niet af, bruine hondsvot, klonk de stem uit de hoek van de tent, en met een enkele beweging sloeg het bruidje de sluier terug, en keek, in de halve duisternis die in de tent heerste de ander uitdagend aan.

De Sheik deed een stap terug, fronste de wenkbrauwen en mompelde:

— Wat is dat? Dat is niet de vrouw, die ik mij uitverkoren heb.

— Het is niet alleen de vrouw niet die je uitverkoos, rotzak, maar het is helemaal geen vrouw, en dat zal ik je eens gauw bewijzen, hier, incasseer dat maar eens.

Selim Jakkar was geen bokser, en al was hij een heel goede bokser geweest, zo had hij zich toch onmogelijk kunnen verdedigen tegen de magistrale kinstoot die hem het volgende ogenblik met de snelheid van een bliksemstraal ter aarde velde.

Hij viel neer op de dikke kleden, die het geluid van zijn val versmoorden, en op hetzelfde ogenblik werd het tentdoek van achteren opgelicht, en Raffles kroop naar binnen, fluisterend:

— Prachtig gedaan, amice. Blijf nog een ogenblik op hem zitten, totdat ik deze doek in zijn mond heb gestopt. Ziezo, dat is klaar. Wentel hem op zijn buik, zodat ik zijn handen op zijn rug kan vastbinden met deze fraaie zijden

lap, die eigenlijk een beter lot verdiend had. Mooi zo, en nu zijn enkels. En nu gauw naar buiten, aan de achterkant. Allen wachten ons op de afgesproken plek. Ik maak je wel mijn compliment over de uitnemende wijze, waarop je je rol als bruidje vervuld hebt.

— En de duiten, Edward? vroeg Brand, zijn sluier weer voor het gezicht trekkend.

— O, Joost! Waar zijn mijn gedachten? mompelde Raffles verschrikt. Ik zou de hoofdzaak vergeten. Maar hier is zijn tas, gelukkig de losprijs zit er nog helemaal in, helaas op de 10.000 pond sterling na, die hij voor het bezit van de mooie Lilian heeft terugbetaald.

— Nu, mij dunkt dat wij tevreden kunnen zijn, meende Brand. Zullen zij ons niet onmiddellijk volgen?

— Daarvoor bestaat geen gevaar. Ik heb zoëven dit heerschap een heel klein prikje gegeven met mijn morfinenaald en het is onmogelijk, dat hij wakker wordt voor laat in de ochtend. Wat de anderen betreft, die hebben volstrekt geen reden om voor hun tijd te ontwaken, want zij hebben een stevig glas brandewijn gedronken, zo hebben wij dus een voorsprong van minstens een uur of zes.

— En als die drie vrouwen van mijnheer de Sheik de toelag ontdekken?

— Zij zullen het niet wagen, één voet in de tent van de meester te zetten, hernam Raffles. En zelfs al was het wel zo, de paarden van de bandieten kunnen in vele uren onmogelijk gebruikt worden, want ik heb ook hen allemaal een inspuiting gegeven, zodat zij volkomen suf zijn en als dronkaards op hun benen waggelen. Laat ik maar zeggen dat het een dosis was, voldoende om zes volwassen mensen om zeep te brengen. En nu vlug op weg; wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Zodra zij buiten de tent waren, greep Raffles Brand bij de hand, en voerde de jongeman naar een plek, omstreeks honderd schreden verder, waar hij Henderson, Fawkes en het jonge meisje bij elkaar vond.

Dadelijk greep Lilian Howard de handen van Brand, drukte ze met kracht,

en fluisterde aangedaan:

— Nooit zal ik vergeten wat gij voor mij hebt gedaan, mijnheer. Gij hebt u aan het grootste gevaar blootgesteld, terwille van personen die u wildvreemd zijn.

— Pardon, Miss Lilian, wij deden het hoofdzakelijk terwille van de honderduizend pond sterling, zei Raffles ijskoud. Steek ons dus niet al te zeer in de hoogte, want dat verdienen wij niet. Charles, ontdoe je van die vrouwelijke dracht, die je zo uitstekend kleedt, en trek je eigen kleren weer aan. Vlug wat wij wachten je om de hoek van gindse rots. Daar staan ook de paarden.

Brand haastte zich zoveel mogelijk de bruidskleren uit te trekken, uit de tent van een der vrouwen gestolen, en verwisselde ze tegen zijn eigen linnen pak waarover hij de witte mantel weer heenwierp. Een ogenblik later had hij zich bij het kleine groepje gevoegd, dat hem zwiingend en vol ongeduld wachtte. Allen wierpen zich in het zadel, en met losse teugel renden zij de woestijn tegemoet, op het voetspoor van de bandieten, die de in vrijheid gestelde gijzelaars moesten escorteren.

* * *

Drie dagen later, op een gewerschot afstand van Cairo, werd een troepje uitgeputte reizigers, allen blanken en zes hoofden sterk, achterop gereden door een ruiter, die met een ruk zijn paard inhield, een ogenblik zijn grijze ogen over de vermagerde gezichten deed gaan en zich toen wendde tot Miss Edith met de woorden:

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw, ik heb een kleine zaak met u te regelen. Ik ben de man, aan wie uw neef Willard verzocht, een kleinigheid voor hem in orde te brengen in verband met uw ontvoering. Hier is een bedrag van 50.000 pond sterling. Gij behoeft niet zo verwonderd te kijken; dat is de helft van de losprijs, die ik mij bedong. Vraag er mijnheer Willard maar naar. Neem het gerust aan, de andere helft zit hier in mijn buidel. Verder zou ik u de raad willen geven, uw neef liever op te voeden tot pluimveehouder of bewaarschoolleraar, inplaats van hem te bestemmen tot echtgenoot van een meisje als Lilian Howard. Mijnheer Howard, het spijt mij dat ik het u moet zeggen, maar ik had haar als haar vader nooit aan haar lot overgelaten. Ik neem echter in aanmerking, dat gij aan haar lot toch niets had kunnen veranderen, maar dat heeft een ander gedaan. Zijn naam is Harry Fawkes. Geef haar aan hem, inplaats van aan die oude zeepsopkwast, mijnheer Timotheus Willard, want zij zal een krachtige steun en een moedige echtgenoot aan hem hebben. Met gevaar voor zijn eigen leven heeft hij haar helpen redden; aan hem heeft zij het te danken, dat zij niet is vernederd als de vrouw van een woestijnbandiet. Over een half uur zullen zij bij u zijn, met hun jong geluk. Vaarwel, gij allen en als gij weten wilt wie u hielp in deze zaak: het was John Raffles!

Steigerend wendde zich de Arabische hengst onder zijn spoorslag, en snelde de vlakte weer tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Waterratten van Parijs

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266